

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐχίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσικὴ Ἰβάν Τουργκένιεφ, (συνέχεια), μετάφρ. **B. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. E. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. T. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΩΡΩ, μυθιστορία A. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ — Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΦΟΣ, Διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν, μετάφρασις A. Π. Καρελλοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ Προληρωσία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἔν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βρούβλια 6.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΤΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΙΒ'

Ὁ νεαρὸς Λαβρέτσκις θάψας τὸν πατέρα του ἐνεπιστεύθη εἰς τὴν αἰωνίαν, εἰς τὴν ἀναλλοίωτον Γλαφυρὰν τὴν διεύθυνσιν τῶν κτημάτων του καὶ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἐπιστατῶν του καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Μόσχαν, ἔνθα τὸν ἐκάλει ἀρίστον, ἀλλ' ἀκατανίκητον κακόν. Ἐγνώριζε τὰ σφάλματα τῆς ἀνατροφῆς αὐτοῦ καὶ ἀπεφάσισεν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ κατορθώσῃ ἵνα ἐσθῆσῃ τὸν ἀπυλεσθέντα καιρὸν. Κατὰ τὰ πρῶτα τελευταῖα ἔτη ἀνέγνωσε πολλὰ καὶ πολὺ ὀλίγον εἶδε τὸν κόσμον, δι' ὃ πολλὰ καὶ σκέψεις ὑπῆρχον ἐν τῇ κεφαλῇ του. Πολλοὶ καθηγηταὶ θὰ ἐφθόουν ἴσως τινὰς γνώσεις του, καὶ ὁμοίως ἤγνοιε τὸ πλεῖστον τῶν στοιχείων, ἅτινα εἰς μαθητῆς γνωρίζει. Ὁ Λαβρέτσκις ἐνόει τὴν ἄγνοιάν του καὶ διὰ τοῦτο ἦτο συνεσταλμένος. Ὁ ἀγλόμανθς εἶχε βλάβη τὸν υἱὸν του, ἡ δὲ διότροπος ἀνατροφή, ἥς ὁ νεανίας ἔτυχεν, πέφευγε τοὺς καρπούς τῆς. Ἐπὶ πολὺ ὑπετάγη εἰς τὸν πατρικὸν δεσποτισμὸν, ὁ δὲ τέλος ἐνόησε τὸν πατέρα του, τὸ κακὸν εἶχε γίνῃ. αἱ δὲ συνθήκαι ἦσαν ἐρριζωμέναι. Ἠγνοεῖ νὰ ζῆσῃ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ἐν εἰκοσιτριετῇ δὲ ἡλικίᾳ ἔχων τὴν καρδίαν τετραγαμμένην καὶ διψῶσαν φωτός, δὲν εἶχεν ἀκόμη τολμήσῃ νὰ παταγήσῃ γυναῖκα. Ἐν ᾧ ἦτο ἀνάγκη, ἔτε ἔχων ὑγιά καὶ διακυγῆ ἀλλὰ βαρὺν πόνον, τάσιν πρὸς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην, πρὸς τὴν μελέτην καὶ πρὸς τὴν ὀκνηρίαν, ἡ εἰσαχθῆ ταχέως εἰς τὸν κόσμον, τοῦ ἀκντίον τὸν περιώρισαν εἰς πλαστὴν μόρφωσιν. Ὅταν δὲ ὁ μαγικὸς κύκλος διελύθη ἡμέμεινεν ἀκίνητος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει. Παράδοξον ἐφαίνετο νὰ φορῆ ἐν τῇ ἡλικίᾳ του τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ φοιτητοῦ, ἀλλὰ ἐν ἐφοβεῖτο τὴν εἰρωνεῖαν, καὶ τοῦτο τὸ καλὸν ἔσχεν ἡ σπαρτιατικὴ ἀνατροφή του,

τὸ νὰ τὸν καταστήσῃ ἀδιάφορον εἰς τοὺς λόγους τῆς κοινωνίας, δι' ὃ ἀδιστακτικῶς περιεβλήθη τὴνστολήν καὶ ἤρξατο μελετῶν τὰς φυσικὰς καὶ μαθηματικὰς ἐπιστήμας. Ὡν σιγῆλός, εὐρωστος καὶ πωγωνόφορος παρήγαγε παράδοξον ἐντύπωσιν εἰς τοὺς συμφοιτητὰς αὐτοῦ· ποὺ δὲ νὰ γνωρίζωσιν οἱ νεανίαὶ ἐκεῖνοι, ὅτι ὑπὸ τὸ σοβαρὸν κάλυμμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, παρακολουθοῦντος τακτικώτατα τὰ μαθήματα τοῦ Πανεπιστημίου, ἐκρύπτετο παιδικὴ καρδιά; Ἐθεώρουν αὐτὸν ἰδιότροπον σχολαστικόν, δν οὐδ' ἐφρόντισαν νὰ γνωρίωσιν καὶ ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπέφευγεν ἐπίσης. Κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη ἅτινα διήλθεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὁ Λαβρέτσκις ἐσχέτισθη μόνον μετὰ τινος φοιτητοῦ, παραδίδοντος αὐτῷ λατινικὰ μαθήματα. Ὁ φοιτητῆς οὗτος κλούμενος Μιχάλεβιτς, ὢν ἐνθουσιώδης λίαν καὶ ποιητῆς, ἠγάπησε πολὺ τὸν Λαβρέτσκιον καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο ἡ τυχαία αἰτία μεγίστης εἰς τὸν βίον αὐτοῦ μεταβολῆς. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὁ περιάνυμος ἠθιοποῖός Μωτσαλῶφ εὕρισκετο εἰς τὸ ἀπόγειον σημεῖον τῆς δόξης αὐτοῦ, ὁ δὲ Λαβρέτσκις παρευρίσκετο εἰς ἀπάσας αὐτοῦ τὰς παραστάσεις. Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν εὕρισκετο εἰς τὸ θέατρον, εἶδε νεανίδα ἐντὸς θεωρείου τῆς πρώτης σειρᾶς. Καίτοι πᾶσα γυνὴ διερχομένη πλησίον του τὸν ἔβλεπε ν' ἀνασκιρτᾷ, ἐν τούτοις οὐδέποτε ἠσθάνθη τοιαύτην ἐντύπωσιν. Ἡ νεανίς ἦτο ἀκίνητος, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ ὀλοσηρικοῦ τοῦ θεωρείου αὐτῆς. Τὰ χαριέντα χαρακτηριστικὰ τοῦ μελαγχροῖνου ὀλίγον προσώπου τῆς ἦσαν ζωηρότατα, οἱ ὠρατοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξεδήλουν εὐφυῖαν, ἀνωθεν δὲ αὐτῶν ὑπῆρχον μακρὰ ὄφρυς. Καὶ ἡ στάσις αὐτῆς, καὶ τὸ δηκτικὸν μειδιάμα τὸ ἐπὶ τῶν ῥοδιῶν χειλέων τῆς πλανώμενον καὶ οἱ βραχιόνες τῆς καὶ ὁ λαϊμὸς τῆς ἦσαν χαριέστατα. Ἐφόρει κομψοτατὴν ἐνδυμασίαν. Παρ' αὐτῇ ἐκάθητο τεσσαρακονταπενταετῆς γυνή, γυμνώλενος, φοροῦσα μικρὸν μέλανα πῖλον, μειδιῶσα δὲ ἀπλῶς καὶ περιφροντις. Εἰς τὸ βάθος τοῦ θεωρείου ἐφαίνετο μεγαλοπρεπῆς ἀνὴρ

φορῶν πλατεῖαν ἐπιγονατίδα καὶ μέγαν λαϊμοδέτην. Οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ του ἐξεδήλουν ἐπιτηδειότητα καὶ ὑποψίαν ἄμα. Ὁ μύσταξ καὶ οἱ βουλοὶ αὐτοῦ ἦσαν βεβαμμένοι, τὸ μέτωπόν του ὑψηλόν, αἱ πτερυγαὶ του ἐρρυτιδωμένοι, τέλος τὰ πάντα ἤλεγχον ὅτι ἦτο ἀπόστρατος στρατηγός. Ὁ Λαβρέτσκις παρετήρει διαρκῶς τὴν νεανίδα, ὅταν αἶφνης τῆς θύρας τοῦ θεωρείου ἀνεφωχθείσης, εἰσῆλθεν ὁ Μιχάλεβιτς. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀνθρώπου τούτου, δν μόνον οὕτως εἰπεῖν ἐγνώριζεν ἐν Μόσχᾳ, παρὰ τῇ νεανίδι τῇ τόσον ἐλκυσάση τὴν προσοχὴν του ἐφάνη εἰς τὸν Λαβρέτσκιον παράδοξον καὶ σημαντικὸν πρῆγμα. Ἐξακολουθήσας νὰ παρατηρῆ τὸ θεωρεῖον εἶδεν ὅτι ἅπαντες οἱ ἐν αὐτῷ εὕρισκόμενοι ἐφέροντο πρὸς τὸν Μιχάλεβιτς ὡς πρὸς παλαιὸν γνώριμον. Ἡ παράστασις ἔπαυσε νὰ ἐνδιαφέρῃ τὸν Λαβρέτσκιον, ὁ δὲ Μωτσαλῶφ, ἐπιτυγχάνων μᾶλλον τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, δὲν παρήγαγεν εἰς αὐτὸν τὴν συνήθη ἐντύπωσιν. Εἰς περιπαθέστατον τοῦ μελοδράματος μέρος ὁ Λαβρέτσκις ἀκουσῶς ἐστράφη πρὸς τὴν νεανίδα, ἣν εἶδε κεκλιμένην πρὸς τὰ ἔμπροσθεν καὶ μετὰ τὸ πρόσωπον ἐρυθρότατον. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ βλέμματος τοῦ νεανίου οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς νεανίδος, παρατηροῦντες τὴν σκηνὴν, κατεβιάσθησαν βραδέως πρὸς αὐτόν. Καθ' ἄπασαν τὴν νύκτα ἔβλεπε τοὺς ὀφθαλμοὺς τούτους. Τὸ πρόσκομμα ἐπὶ τέλους κατέπεσεν· ἔτρεμεν, ἐπνίγετο σχεδόν, τὴν ἐπιούσαν δὲ μετέβη πρὸς τὸν Μιχάλεβιτς παρ' οὐ ἔμαθεν ὅτι ἡ ὠραία αὐτῆ νεανίς ἐκαλεῖτο Βαρβάρᾳ Παυλόβνα Κορομπύν, ὅτι οἱ δύο πλησίον αὐτῆς ἐν τῷ θεωρείῳ καθήμενοι ἦσαν οἱ γονεῖς τῆς καὶ ὅτι ὁ Μιχάλεβιτς τοὺς ἐγνώριζε πρὸ ἔτους περίπου, ὅτε ἦτο διδάσκαλος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ κόμητος Ν***, γείτονος αὐτῶν ἐν τῇ ἐξοχῇ. Ὁ ποιητῆς ἔλαλει περὶ τῆς Βαρβάρᾳ Παυλόβνας μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

— Ἄ! φίλε μου, ἀνέκραξεν οὗτος, ἡ νεανίς αὐτῆ εἶναι παράδοξον ὄν. Ἐχει ἐντός τῆς τὸ ἱερὸν πῦρ, ψυχὴ καλλιτεχνικωτάτη καὶ ἀγαθοτάτη!

Ἐκ τῶν ἐπανελημμένων ἐρωτήσεων τοῦ Λαβρέτσκη ὁ φίλος του ἐνόησε τὴν ἐντύπωσιν ἢ τὴν Βαρβάραν Παυλόβνα παρήγαγεν εἰς αὐτόν. Προέτεινεν αὐτῷ νὰ τὸν παρουσιάσῃ, προσθέσας ὅτι ἦτο φίλος τῆς οἰκογενείας, ὅτι ὁ στρατηγὸς δὲν ἦτο ὑπερήφανος καὶ ὅτι ἡ γραῖα μήτηρ ἦτο εἰς ἀκρον ἀγαθή. Ὁ Λαβρέτσκης ἠρυσθίασεν, ἐψέλλισεν ἀκατανοήτους τινὰς λέξεις καὶ ἀνεχώρησεν. Ἐπὶ πέντε ἡμέρας ἐπάλαισε κατὰ τῆς συστολῆς αὐτοῦ, τὴν δ' ἔκτην ὁ νέος Σπαρτιάτης ἐφόρσε καινουργῆ ἐνδυμασίαν καὶ εἶπε πρὸς τὸν Μιχάλοβιτς ἵνα τὸν παρουσιάσῃ. Οὗτος ἐπειδὴ ἦτο οἰκιακὸς ἠρκέσθη νὰ καλλωπίσῃ ὀλίγον τὴν κόμην του καὶ ἀμρότεροι μετέβησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Κορομπύν.

II'

Ὁ πατὴρ τῆς Βαρβάρης Παυλόβνας, Παῦλος Πέτροβιτς Κορομπύν ἦτο ἀπόστρατος ὑποστράτηγος. Βιώσας ἐν Πετροπόλει κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν του, θεωρεῖτο κατὰ τὴν νεότητά του ὡς καλὸς ἀξιωματικὸς καὶ χορευτὴς ἀριστὸς. Μὴ κατέχων περιουσίαν, ἐδέησε νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ ὑπασιπιστῆς εἰς δύο ἢ τρεῖς ἀσήμους στρατηγούς, νυμφευθεὶς τέλος τὴν θυγατέρα ἑνὸς τούτων, συγκομίεασαν προῖκα εἰκοσιχιλιάδας ρούβλια περίπου. Μέχρι καὶ τῶν ἐλαχίστων ἐμελέτησε τοὺς ἐξέχοντας συνδυασμοὺς τῶν στρατιωτικῶν γυμνασίων, μετὰ εἰκοσιπενταετῆ δὲ τοιαύτην ἐργασίαν προὔβιβάσθη στρατηγός. Ἄν ἀνελάμβανε τὴν διοίκησιν συντάγματος ἴσως ἢ περιουσία του ἤθελεν αὐξήσῃ, ὡς ἀπὸ πολλοῦ ἠλπιζεν, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ τὴν αὐξήσῃ ἄλλως ταχύτερον. Ἐφευρὼν νέον τι σύστημα ἀσφαλὲς καὶ ταχύ, ἵνα εὐδοκιμήσῃ, ἐπ' ὠφελείᾳ του, τὸ δημόσιον ταμεῖον, δὲν ἐφάρθη γενναῖος ὅπως ἔπρεπε, καίτοι τοῦ συστήματος ὄντος ἀρίστου καὶ καταγγελλομένου μόλις κατώρθωσε μετὰ δυσκολίας νὰ ἀθωωθῆ, ἀλλὰ τὸ στρατιωτικὸν στάδιόν του εἶχεν ἀπολεσθῆ καὶ τὸν διέταξαν νὰ καταλίπῃ τὴν ὑπηρεσίαν. Ἐπὶ δύο ἔτη ἐξηκολούθησε νὰ κατοικῆ εἰς Πετρούπολιν, προσδοκῶν πολιτικὴν κερδαλέαν θέσιν, ἧς ὅμως δὲν ἔτυχεν. Ἡ θυγάτηρ του ἐξῆλθε τοῦ παρθεναγωγείου, αἱ δὲ δαπάναι ἠῤῥᾶνον καθ' ἑκάστην. . . Δι' ὃ μετὰ λύπης ὁ στρατηγὸς ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ εἰς Μόσχαν ἵνα βιώσῃ οικονομικῶς. Ἐνφασίνας, ἐν τῇ παλαιᾷ ὁδῷ τῶν Σταύλων, μικρὰν χθαμαλὴν οἰκίαν ἐβίου μετ' εἰσοδήματος δύο χιλιάδων ἐπτακοσίων πενήτηντα ρούβλιων κατ' ἔτος.

Ἡ Μόσχα εἶναι λίαν φιλόξενος πόλις, ὃ δὲ τυχὼν τυγχάνει καλῆς ὑποδοχῆς. Πῶς λοιπὸν δὲν θὰ ὑπεδέχοντο καλῶς στρατηγόν; Ὁ Παῦλος Πέτροβιτς ἐφάνη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὰ πρῶτα σαλόνια τῆς πόλεως. Ἐσύχναζε μᾶλλον εἰς τὰς τραπέζας τοῦ παιγνιδίου, φέρων τὴν ρυπαρὰν καὶ μετεχειρισμένην ταινίαν τοῦ παρασήμου τῆς Ἀγίας Ἀννης, τὸν πελώριον λαιμοδέτην του καὶ μετὰ τὰς βεβαμμένους ὀλίγας τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Ὁμίλει

ὀλίγον ἐρίτως ἐκ παλαιᾶς στρατιωτικῆς συνηθείας, ἐκτὸς ἐνώπιον τῶν ἀνωτέρων αὐτοῦ, ἔπαιζε χαρτὰ φρονίμως, ἔτρωγε μετριῶς εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἀντὶ δέκα εἰς τὰς τῶν ἄλλων. Περὶ τῆς γυναικὸς του βραχέως ἔχομεν νὰ εἰπῶμεν, ὅτι δῆλα δὴ ὠνομάζετο Καλλιόπη Καρλόβνα καὶ ὅτι ὁ ἀριστερὸς ὀφθαλμὸς τῆς ἐδάκρυε πάντοτε, διότι, οὕσα γερμανὶς τὸ γένος, ἐπίστευεν ἑαυτὴν εὐαίσθητον. Διαρκῶς εἶχεν ὕψος πεφοβισμένον καὶ ἀνήσυχον· ἐφόρει ἐσθῆτας ἐκ μελανοῦ ὀλοσηρικοῦ καὶ χρυσαῖα βραχιόλια. Ἡ μονογενὴς αὐτῶν θυγάτηρ Βαρβάρη Παυλόβνα ἦτο δεκαοκταετής, ὅτε ἐξῆλθε τοῦ παρθεναγωγείου, ἐν ᾧ ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ εὐφυεστέρα μαθήτρια, ἂν οὐχὶ ἡ ὠραιότερα καὶ ἡ ἐντελεστέρα μουσικῆ. Δὲν ἦτο δὲ ἀκόμη δεκαεναετής, ὅτε κατὰ πρῶτον τὴν εἶδεν ὁ Λαβρέτσκης.

III'

Αἱ κνήμαι τοῦ Σπαρτιάτου ἔτρεμν ὅτε ἐπαρουσιάσθη ὑπὸ τοῦ φίλου του ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Κορομπύν. Τὸ πρῶτον τοῦτο τοῦ φόβου αἰσθημα ἐξηλείφθη μετ' ὀλίγον. Οἱ Ῥῶσοι φυσικῶς εἶναι ἀγαθοί, ἡ δὲ οἰκογενεία τοῦ στρατηγοῦ ἦτο ἐτι μᾶλλον, περιποιητικώτατη δὲ λίαν. Ἡ σύζυγός του ἦτο ἀναξία λόγου, ἀλλ' ἡ θυγάτηρ του λίαν εὐπροσῆγορος, ὥστε εὐρίσκετό τις ἐν ἀνέσει πλησίον αὐτῆς. Τὸ χαριέστατον σῶμά της, οἱ μειδιῶντες ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ στρογγύλοι ὠμοὶ τῆς, αἱ ροδιναὶ χεῖρες τῆς, τὸ νωχελὲς βᾶδιμά της, ὁ ἐλαφρὸς ἦχος τῆς φωνῆς τῆς, πάντα ταῦτα ἀπεκάλυπον ἀνέκφραστον σεμνὸν θέλημα, διαχέοντα εὐωδίαν τινὰ ἡδονῆς καὶ γεννῶντα αἰσθηματὰ τολμηρὰ.

Ὁ Λαβρέτσκης ὠμίλησε περὶ τοῦ θεάτρου καὶ περὶ τῆς παραστάσεως τῆς προτεράιας. Ἐκείνη παρευθὺς ἔστρεψε τὴν ὀμίλιαν περὶ τοῦ ταλάντου τοῦ Μωτσακλῶφ καὶ ἔκαμεν ἀκριβεῖς τινὰς κρίσεις ἐλεγχούσας ὀξύτατον γυναικεῖον πνεῦμα. Ὁ Μιχάλεβιτς ἐλάλησε περὶ μουσικῆς, αὕτη δὲ ἀνευ ἐπιτηδεύσεως καθήσασα πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἔκρουσε μαζούρκας τινὰς τοῦ Σοπέν, αἵτινες ἤρχιζαν τότε νὰ συνειθίζωνται. Ἐπιστάσης τῆς ὥρας τοῦ δείπνου ὁ Λαβρέτσκης ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῆ, ἀλλὰ τὸν ἐκράτησαν. Ὁ Λαβρέτσκης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν του λίαν βραδέως καὶ ἐσπέραν, διέμεινε δὲ ἐπὶ μακρὸν ἐνδεδυμένον, τὴν χεῖρα ἔχων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀκίνητος καὶ θελιμμένον. Τῷ ἐφαινετο ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης μόνον ἤρξαστο νὰ ἐννοῆ τί προξενεὶ τὴν ἀξίαν τῆς ζωῆς. Ἄπαντα τὰ σχέδιά του, ἅπανσαι αἱ ἀποφάσεις αὐτοῦ, ὅλον τὸ κενὸν καὶ τὸ μηδὲν ἐκείνο τοῦ ἄλλοτε ἐξηφκνίσθησαν αἰρνιδίως, ἅπας δὲ ὁ νοῦς του συνεκεντρώθη εἰς ἓν μόνον αἰσθημα, εἰς τὸν πόθον τῆς εὐτυχίας, τῆς ἀπολαύσεως, τοῦ ἔρωτος, τοῦ ἡδέος ἔρωτος γυναικός. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔκαμε συχνὰς ἐπισκέψεις πρὸς τοὺς Κορομπύν. Μετὰ ἕξ μῆνας δὲ ἐξέφρασε τὸν ἔρωτά του πρὸς τὴν Βαρβάρην Παυλόβναν καὶ ἐζήτησε ταύτην εἰς

γάμον. Ἡ αἴτησίς του ἐγένετο κάλλιστα ἀποδεκτῆ. Ὁ στρατηγὸς πρὸ πολλοῦ, ἡ μᾶλλον ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπισκέψεως τοῦ Λαβρέτσκη, ἐπληροφορήθη περὶ τῆς περιουσίας αὐτοῦ, ἡ δὲ Βαρβάρη διετήρει μὲν πάντοτε τὴν εὐθυμίαν της, καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἐπισκέψεων τοῦ νεανίου, καὶ ἴσως καθ' ἓν στιγμὴν τῆ ἐξωμολογεῖτο τὸν ἔρωτά του, ἀλλὰ δὲν παρῆιδε καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ μνηστῆρος.

— Ἡ κόρη μου ἐπέτυχε καλὸν γάμον, διελογίσθη ἡ Καλλιόπη Καρλόβνα.

IV'

Ἡ αἴτησις τοῦ νεανίου ἐγένετο ἐν τούτοις ἀποδεκτῆ ὑπὸ τινὰς ὄρους. Καὶ πρῶτον, ὁ Λαβρέτσκης ὤφειλε νὰ καταλίπῃ τὸ Πανεπιστήμιον, διότι ὅποια ὑπανδρεύεται φοιτητὴν; Ἄλλως τε δὲν ἦτο ἄτοπος ἰδέα νὰ ἦναι φοιτητῆς ἐν εἰκοσιεξαετεί ἡλικίᾳ, καὶ μαθητῆς, ἀφ' οὗ ἦτο πλούσιος κτηματίας; Δεύτερον, ἡ Βαρβάρη Παυλόβνα θὰ ἐφρόντιζε μόνη περὶ τῆς σκευῆς καὶ θὰ ἠγόραζε τὰ δῶρα τοῦ γάμου. Εἶχε πολλὴν πείραν τούτων, καλλαισθησίαν καὶ πολλὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ὑψημερίαν, ἐπιδεξιωτάτη δὲ ἦτο εἰς τὸ νὰ καθιστᾷ εὐάρεστον τὸν βίον της. Ὁ Λαβρέτσκης ἐθαύμασε πρὸ πάντων τὴν ἐπιδεξιότητα ταύτην ὅταν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας μετὰ τοὺς γάμους του ἀνεχώρησεν εἰς Λαβρίκη μετὰ τῆς νεαρᾶς συζύγου αὐτοῦ, ἐντὸς ὁδοπορικῆς ἀμαξίας κομφοτάτης καὶ ἀναπαυτικώτατης ἢ ἐκείνη εἶχεν ἀγοράσῃ. Περὶ πάντων δὲ αὕτη εἶχε φροντίσῃ, περὶ διαφόρων πραγμάτων, περὶ καφεθηκῶν καὶ πολλῶν ἄλλων χρησίμων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου. Μετὰ πόσης δὲ χάριτος ἡ Βαρβάρη Παυλόβνα προητοίμαζε τὸ πρόγευμα! Ἄλλως τε ὁ Λαβρέτσκης πολὺ ὀλίγον ἐπρόσεχεν εἰς ταῦτα, διότι ἔπλεεν ἐντὸς τῆς εὐτυχίας αὐτοῦ βυθιζόμενος δίκην παιδίου. διότι ἄληθως ἦτο ἀφελῆς ὡς παιδίον. . . Οὐχὶ δὲ ἐπὶ ματαίῳ ἢ νεαρᾷ γυνὴ διέχεε περίξ αὐτῆς τὸ ἀπερίγραπτον ἐκείνο θέλημα, οὐχὶ δὲ ἐπὶ ματαίῳ ἐφάνετο ἀποκρύπτουσα τοσοῦτους θησαυροὺς ἔρωτος, διότι ἐτήρησε καθ' ὑπερβολὴν τὰς ὑποσχέσεις της.

Ἀφικομένη εἰς Λαβρίκη, κατὰ τὰ μέσα τοῦ θέρους, εὗρε τὴν οἰκίαν θλιβεράν καὶ ρυπαρὰν, τοὺς ὑπηρετάς γέροντας καὶ γελοίους, ἀλλ' οὐδὲν εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της. Ἐὰν προὔτιθετο νὰ ἐγκατασταθῆ εἰς Λαβρίκη, τὰ πάντα ἠθελε μεταβάλλῃ, ἀρχίζουσα φυσικῶς ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἀλλ' οὐδὲ τῇ ἐπῆλθε κἂν ἡ ἰδέα εἰς τὸν νοῦν νὰ κλεισθῆ ἐντὸς τῆς χθαμαλῆς ἐκείνης οἰκίας. Κατῴκει ἐν αὐτῇ ὡς κατοικεῖ τις προσωρινῶς ὅπουδῆποτε, ὑποφέρουσα ἀπάσας τὰς ἐλλείψεις τῆς προσωρινῆς οἰκίας της καὶ γελῶσα δι' ὅτι δὲν τῇ ἤρρεσκεν. Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἦλθεν ἵνα ἴδῃ τὸν ἄλλοτε μαθητὴν της· ἤρρεσε μὲν πολὺ εἰς τὴν Βαρβάρην Παυλόβναν, ἀλλ' αὕτη δὲν ἤρρεσεν εἰς τὴν γραῖαν κυρίαν. Ἡ νέα οἰκοδέσποινα δὲν ἐπέτυχε νὰ ἐλκύσῃ καὶ τὴν ἀγάπην τῆς Γλαφυρᾶς Πετρόβνας, εὐχαρί-

στωσ δὲ θὰ τὴν ἀφινε μόνην, ἂν ὁ στρατηγὸς πατήρ της δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐνασχοληθῆ περὶ τῶν ὑποθέσεων τοῦ γαμβροῦ του, διότι ἔλεγεν ὅτι δὲν ἦτο ἀπρεπές, καὶ εἰς στρατηγὸν ἔτι, νὰ ἐνασχοληθῆ περὶ τῆς περιουσίας τὸσον στενοῦ συγγενοῦς. Μὲς εἶναι δὲ ἐπιτετραμμένον νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Πικύλος Πέτροβιτς δὲν θὰ κατεφρόνει νὰ ἐνασχοληθῆ καὶ περὶ τῶν ὑποθέσεων ἐντελῶ· αὐτῷ ξένου, ἂν εὕρισκεν εὐκαιρίαν. Ἡ Βαρβάρα Πικυλόβνα διεξήγαγε τὸ σχέδιόν της ἐπιδειξιώτατα. Βαθμηδὸν καὶ μεστὴ κατ' ἐπιφάνειαν τῶν ἡδονῶν τῆς σελήνης τοῦ μέλιτος καὶ τῆς χαρᾶς τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ἐνησχολημένη ὅλως εἰς τὴν μουσικὴν καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, διεξήγαγε τὰ πράγματα τοιοῦτοτρόπως, ὥστε ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα μίαν πρωτὰν ὤρμησεν ὡς παρὰρρων εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἀνεψιοῦ της, ἔριψε τὸν ὄρμαθὸν τῶν κλειδίων της ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φροντίζη περὶ τῶν οἰκιακῶν καὶ ὅτι θ' ἀνεχώρει τῆς οἰκίας. Ὁ Λαβρέτσκις προσηκότως προητοιμασμένος διὰ τὴν σκηνὴν ταύτην, συγκατετέθη πάραυτα εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῆς θείας του. Ἄλλ' ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα οὐδαμῶς ἀνέμενε τοιαύτην ἀπάντησιν.

— Καλὰ, εἶπε.

Καὶ τὸ ὄμμα της ἐσκυθῶπασε.

— Βλέπω ὅτι εἶμαι περιπλέον ἐδῶ, ἐξηκολούθησεν. Εἰξεύρω τίς μ' ἐκδιώκει ἐντεῦθεν, ἀπὸ τοῦ πατρικοῦ μου οἴκου. Ἐνθυμοῦ ὅμως τοὺς λόγους μου, ἀνεψιέ μου, ὅτι δὲν θὰ ἐγκατασταθῆς πούπωτα, ὅτι θὰ πλανᾶσαι ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο καθ' ὅλην τὴν ζωὴν σου. Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐλογία μου.

Τῆ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀνεχώρησεν εἰς τὸ μικρὸν κτήμα της, μετὰ τινὰς δὲ ἐβδομάδας ἀρίκετο ὁ στρατηγὸς Κορομπύν, ἀναλαβὼν πάραυτα τὰς ἡνίας τῆς κυβερνήσεως.

Κατὰ τὸν Σεπτέμβριον ἡ Βαρβάρα παρῆσεν τὸν σύζυγόν της εἰς Πετρούπολιν, ἵνα ἔμεινε δὺο χειμῶνας—διότι τὸ θέρος κτῆκε εἰς Ζάρσκοε Σέλο—ἐντὸς ἐξαίρετου οἰκίας ἡτρεπισμένης μετὰ κομψότητος. Ἄμφότεροι ἐποίησαν πολλὰς γνωριμίας ἐν τῇ καλῇ καὶ μάλιστα ἐν τῇ ὑψηλοτέρᾳ κοινωνίᾳ τῆς Πετρούπολεως. Ἐξήρχοντο πολὺ, ἐδέχοντο εὐχαρίστως καὶ ἐδίδον ὠρμαί· μουσικὰς καὶ χορευτικὰς ἐσπερίδας. Ἡ Βαρβάρα εἴκνε τοὺς ἐπισκέπτας, ὡς τὸ πῦρ ἐλκύει τὰς χρυσαλλίδας. Ὁ βίος οὗτος τῶν συνεχῶν διασκεδάσεων δὲν ἤρσσκε ποσῶς εἰς τὸν Λαβρέτσκιον. Ἡ σύζυγός του τὸν παρῶτρυνε νὰ εἰσέλθῃ εἰς ὑπηρεσίαν, ἀλλ' οὗτος εἶτε σεβόμενος τὰ πατρικὰ αἰσθήματα, εἶτε ἕνεκα προσωπικῶν ἀποποιήσεων δὲν ἤθελε νὰ ὑπηρετῆ καὶ ἔμεινεν εἰς Πετρούπολιν ἵνα ἀρέσκη εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἐν τούτοις μετ' οὐ πολὺ παρετήρησεν ὅτι οὐδεὶς ἠμποδίζεν αὐτὸν ν' ἀπομονωθῆ καὶ ὅτι οὐχὶ ματαιῶς ἐκείνη ἠτοίμασεν αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν ἐν Πετρούπολει γραφείων. Παρετήρησεν ὅτι ἡ σύζυγός του, παντοτε περιποιητικωτάτη πρὸς αὐτόν, ἦτο πρόθυμος νὰ διευκολύνη τὰς ὥρας τῆς μελέτης του, ἔκτοτε δὲ τὰ

πάντα ἐβάδισαν κατ' εὐχὴν. Ἡρξάτο αὐθις τὴν ἡμιτελῆ, ὡς ἐπίστευε, μελέτην του καὶ τὰς ἀναγνώσεις του ὡς καὶ τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἀγγλικῆς. Παράδοξον δὲ θέαμα ἦτο νὰ βλέπη τις τὸν εὐρωστον ἐκεῖνον ἀνδρα, μὲ τοὺς εὐρεῖς ὤμους του, ἐσκυμμένον πάντοτε ἐπὶ τοῦ γραφείου του, μὲ τὸ στρογγύλον πρόσωπόν του φέρον παχειὰν γενειάδα, νὰ μελετᾷ καὶ νὰ γράφῃ! Ἀπασαν τὴν πρωτὰν διήρχετο μελετῶν. Ἐτρωγε καλῶς, διότι ἡ σύζυγός του ἦτο τελεία οἰκοδέσποινα, τὴν δ' ἐσπέραν εἰσήρχετο εἰς τὸν λαμπρὸν, τὸν μεμυρωμένον ἐκεῖνον κόσμον, πλήρη νεαρῶν καὶ εὐθύμων προσώπων, οὐτινος κόσμου ἡ σύζυγός του ἦτο τὸ κέντρον, ὁ ἄξων. Ἡ Βαρβάρα ἔτεκεν υἱόν, μόνον μὴνάς τινὰς ζήσαντα. Ἀπέθανε τὸ ἔαρ, τὸ θέρος δὲ ὁ Λαβρέτσκις, τῆ συμβουλῇ τῶν ἰατρῶν, ἔφερε τὴν σύζυγόν του εἰς τὰ ξένα λουτρά. Αἱ διασκεδάσεις ἦσαν ἀναγκαῖαι πρὸς αὐτὴν μετὰ τὴν θλίψιν ἣν ὑπέστη, ἄλλως δὲ ἡ κατάστασις τῆς υγείας της ἀπῆτη γλυκύτερον κλίμα. Τὸ νεαρὸν ζεῦγος διηλθε τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον ἐν Γερμανίᾳ καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ, τὸν χειμῶνα δὲ μετέβησαν εἰς Παρισίους. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ταχέως ἀνέρρωσε τέλεον καὶ ἐγένετο πολὺ ὠραιότερα ἀπὸ ἄλλοτε.

Ἐν Παρισίοις ἐγκατεστάθησαν ὅπως ἐν Πετρούπολει. Ἐνφίκανσαν κομφοτάτην οἰκίαν εἰς ὁδὸν ἐκ τῶν ἡσυχωτέρων καὶ καθαροτέρων τῆς πρωτευούσης. Διέταξε τὴν κατασκευὴν κοιτωνίτου διὰ τὸν σύζυγόν της οἷον οὐδέποτε ἐκεῖνος εἶχε φορέσῃ, ἔλαβεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν της κομψὴν θαλαμηπόλον, ἀρίστην μάγειρον, ταχὺν ὑπηρετήν διὰ τὴν ἀμαξάν ἣν ἠγόρασε καὶ κλειδοκύμβαλον. Μόλις ἐβδομάς εἶχε παρῆλθῃ καὶ ἐξῆλθεν ἤδη, ἀνοικτὸν ἔχουσα τὸ ἀλεξήλιόν της, φοροῦσα λαχούριον, καὶ τὰ χειρόκτιά της δίκην γνησίας Παρισινής. Δὲν ἐβράδυνε δὲ νὰ γνωρίσῃ πολλοὺς, κατὰ πρώτον Ῥώσους, εἶτα Γάλλους, φιλόφρονας καὶ ἀβροῦς τοὺς τρόπους, ἀγάμους καὶ ἀνδρας φέροντας τὰ κάλλιστα τῶν ὀνομάτων. Ἀπαντες ἔφερον καὶ τοὺς φίλους αὐτῶν καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ὠραία κυρία δὲ Λαβρέτσκι ἐγένετο πανταχοῦ γνωστοτάτη.

Τῆ ἐποχῇ ἐκείνῃ—ταῦτα συνέβαινον τῷ 1836—δὲν ὑπῆρχεν ἔτι ἡ γενεὰ τῶν ἐφημεριδογράφων καὶ τῶν χρονογράφων οἵτινες πλημμυροῦσι τὴν σήμερον, ἐν τούτοις παρετηρεῖτο εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς Βαρβάρας Παυλόβνας κύριός τις Ἐδουάρδος ὀνόματι, κακοῦ ἐξωτερικοῦ, κακῆς ὑπολήψεως, δουλοπρεπῆς καὶ αὐθάδης ἄμα, ὡς ὅλοι οἱ μονομάχοι. Ὁ κύριος οὗτος Ἐδουάρδος ἀπήρσκει πολὺ εἰς τὴν Βαρβάραν, ἀλλὰ τὸν ἐδέχετο, διότι ἔγραφεν εἰς τινὰς ἐφημερίδας καὶ ἐλάλει διηνεκῶς περὶ ταύτης, ὀνομάζων ταύτην ὅτε μὲν κυρίαν δὲ Α - τσκη, ὅτε δὲ κυρίαν δὲ *** , ἡ εὐγενῆς καὶ διακεκριμένη αὐτῆ Ῥώσις, κατοικοῦσα ἐν τῇ ὁδῷ II... Διηγείτο πανταχοῦ δὴλα δὴ εἰς ἑκατοντάδας τινὰς συνδρομητῶν μὴ ἐνδιαφερομένους ποσῶς περὶ τῆς κυρίας δὲ Α - τσκη, πόσον ἡ κυρία αὕτη,

γνησίᾳ Γαλλίς ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα—οἱ Γάλλοι θεωροῦσι τοῦτο τὸν μέγιστον ἔπαινον—ἦτο ἐρασμία καὶ χαριεστάτη, ὅτι ἦτο ἀρίστη μουσικὴ καὶ ὅτι ἐχόρευε θαυμάσια. Ἡ Βαρβάρα Πικυλόβνα πράγματι ἐχόρευεν ἀρίστα, ἐνὶ δὲ λόγῳ διέδιδε τὴν φήμην της πανταχοῦ, τοῦθ' ὅπερ εἶναι ἀρκούντως κοκαλευτικόν. Ἡ δεσποινὶς Μὰρς εἶχεν ἀποχωρήσῃ ἤδη τῆς σκηνῆς, ἐφ' ἣς δὲν εἶχεν ἔτι ἀνέλθῃ ἡ δεσποινὶς Ῥαχήλ. Ἡ Ἰταλικὴ μουσικὴ τῆ ἤρσκει καθ' ὑπερβολὴν, ὑπερηφανεύετο δὲ λίαν διότι ὁ Αἰτζέπαιζε δις ἐν τῇ οἰκίᾳ της!

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ τισοῦτον εὐαρέστως διελθόντος χειμῶνος τούτου, ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐπαρουσιάσθη μάλιστα εἰς τὴν αὐλήν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεόδωρος Ἰβάνοβιτς δὲν ἀνία, καὶ ὅμως ἐνίστε ὁ βίος του ἀπῆρσκειν εἰς αὐτόν, ἕνεκα τοῦ ἐπιπολαίου αὐτοῦ. Ἀνεγίνωσκε τὰς ἐφημερίδας, ἤκουθε τὰ μαθήματα τῆς Βουλῆς, καὶ ἐπεχείρησε τὴν μετάφρασιν γνωστοτάτου ἐπιστημονικοῦ συγγράμματος, περὶ τῶν ἀρδεύσεων.

— Δὲν χάνω τὸν καιρὸν μου, ἐσυλλογίζετο. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ὠφέλιμα. Πρέπει ὅμως ἐξ ἄπαντος νὰ ἐπιστρέψω εἰς Ῥωσίαν διὰ τὸν προσεχῆ χειμῶνα καὶ ν' ἀρχίσω τὴν ἐργασίαν μου

Μὴ ἐγνώριζεν ἐπακριβῶς εἰς τί συνέστατο ἡ ἐργασία αὕτη καὶ ἂν ἠδύνατο τὸσον ταχέως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ῥωσίαν; Μέχρι τότε ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ μετὰ τῆς συζύγου της εἰς Βαδεν-Βαδεν. Ἀπροσδόκητον ὅμως συμβὰν ἀνέτρεψεν ἅπαντα τὰ σχέδιά του.

15

Ἡμέραν τινὰ εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Βαρβάρας, ἀπουσιαζούσης ταύτης, ὁ Λαβρέτσκις εἶδε χαμαὶ χάρτην ἐπιμελῶς ἐδιπλωμένην. Λαβὼν τοῦτον τὸν ἐξετύλιξε μηχανικῶς καὶ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς, γαλλιστὶ γεγραμμένα.

« Προσφιλῆ μου ἄγγελε Βαρβάρα, εἰς μάτην σὲ περιέμεινα εἰς τὴν γωνίαν τοῦ βουλευτῆρου. Ἐλθέ αὐριον κατὰ τὴν μίαν καὶ ἡμίσειαν εἰς τὸ μικρὸν οἰκημά μας. Αὐτὴν τὴν ὥραν ὁ ἀπλὸς παχὺς σύζυγός σου μελετᾷ συνήθως. Θὰ ψάλωμεν πάλιν τὸ ἀσματίον ἐκεῖνο τοῦ ποιητοῦ σας Πούσκιν τὸ ὁποῖον μοὶ ἔμαθες: *Γέρον σύζυγος, σύζυγος ἄγριος*. Μυρίους ἀσπαρμούς ἐπὶ τῶν χειρῶν σου καὶ ἐπὶ τῶν ὠραίων ποδῶν σου. Σὲ ἀναμένω.

Ἐρνεστός.

Ὁ Λαβρέτσκις κατ' ἀρχὰς δὲν ἐνόησε τί ἀνέγνω. Τὸ ἀνέγνω καὶ ἐκ δευτέρου καὶ ἡ κεφαλὴ του ἐζαλίσθη. Ἐνόμιζεν ὅτι τὸ δάπεδον ὑπέξεφρευεν, ὡς τὸ κατὰστρομα πλοίου ἐν καιρῷ τρικυμίας. Αἰφνης ῥῆγνυται κραυγὴν, διότι ἐπνίγετο καὶ δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τὸ λογικόν του ἀπεπλανᾶτο. Εἰς τὴν σύζυγόν του κατεῖχεν ὅμως ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην! Ἡ ἰδέα ὅτι δυνατὸν νὰ τὸν ἠπάτα, οὐδ' ἐπῆλθέ ποτε εἰς τὸν νοῦν του. Ὁ Ἐρνεστός ἐκεῖνος, ὁ ἐραστής τῆς γυναικός του, νεαρὸς εἰκοσιτριετής ξανθός, ἦτο, μὲ τοὺς μύστακάς του καὶ μετὰ τὴν ἀνωφερῆ ρίνα του, ὁ οὐτιδανέστατος ὅλων

των γνωρίμων των. Λεπτά τινα, ήμισια ὦρα μάλιστα, διήλθον τοιούτοτρόπως, ὁ δὲ Λαβρέτσκις ἴστατο πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, πιέζων ἐντὸς τῆς χειρὸς του τὴν ἐλευθρίαν ἐπιστολὴν καὶ παρατηρῶν ἀπλανῶς χαμκί. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ἐβλεπε, διὰ μέσου ζοφερᾶς δίνης, περιπτερόμενα ὦρα πρόσωπα, ἠσθάνετο ἑαυτὸν λιποθυμοῦντα, τὸ ἔδαφος ἐφευγεν ὑπ' αὐτὸν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ὠλισθαίνεν ἐντὸς ἀβύσσου.

Ὁ θόρυβος μεταξίνης ἐσθῆτος τὸν ἐξήγαγεν ἀπὸ τῆς νάρκης αὐτοῦ. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα, φοροῦσα τὸν πλόν τῆς καὶ τὸ λαχουρίον τῆς ἐπὶ τῶν ὤμων, ἐπανήρχετο ταχέως ἀπὸ τοῦ περιπάτου. Ὁ Λαβρέτσκις ἀνεσκήρτησε καὶ ἐφυγε, διότι ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἱκανὸν τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ νὰ τὴν σπαράξῃ, νὰ τὴν φονεῦσῃ λυσσωδῶς, νὰ τὴν πνίξῃ διὰ τῶν ἰδίων αὐτοῦ χειρῶν. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐκπληκτικὸς ἠθέλησε νὰ τὸν κρατήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ὤρμησεν ἐκτὸς τῆς οἰκίας.

Ὁ Λαβρέτσκις εἰσῆλθεν εἰς τινα ἀμαξαν καὶ διέταξε τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκτὸς τῆς πόλεως. Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς πάσης μέχρι τῆς πρωίας περιεπλανήθη, ἱστάμενος ἀκαταπαύστως καὶ δάκνων τὰς χεῖράς του. Ὅτε μὲν ὠμοιάζε πρὸς παράφρονα, ὅτε δὲ κατελαμβάνετο ὑπὸ αἰφνιδίου εὐθυμίας. Πρὸς τὴν πρωίαν, αἰσθανθεὶς ψῦχος, εἰσῆλθεν εἰς ἐλεεινὸν τι ξενοδοχεῖον τοῦ προαστείου, ἐζήτησε δωμάτιον καὶ ἐκάθησε πλησίον τοῦ παραθύρου. Νευρικὸν χάσμημα τὸν κατέλαβε, μόλις δὲ ἠδύνατο νὰ ἦναι ὄρθιος, μὴ αἰσθανόμενος ὅμως κάματον, καίτοι τοῦ σώματός του ὄντος καταπεπονημένου. Ἐκάθητο, ἐθεώρει ἐμπροσθεν αὐτοῦ καὶ οὐδὲν ἐνόει, δὲν ἐνόει τί τῷ συνέβη, διατί εὐρίσκετο μόνος, μὲ νεαρῶμα μέλη, μὲ πικρὸν τὸ στόμα, μὲ πεπιεσμένον τὸ στήθος, ἐντὸς κενοῦ καὶ ἀγνώστου δωματίου. Δὲν ἐνόει διατί ἡ Βάριγκά του παρεδόθη εἰς τὸν οὐτιδανὸν ἐκεῖνον, καὶ πῶς ἐδυνήθη, ἐνοχος οὖσα, νὰ προσποιστῇ τὴν γαλήνην ἐκείνην, νὰ τῷ παρέχῃ τὰς αὐτὰς θωπείας, νὰ τῷ ἀποδεικνύῃ τὴν ἰδίαν ἐμπιστοσύνην!

— Τίποτε δὲν ἐνόω, ἐψιθύριζον τὰ ἀπεξηραμένα χεῖλη του. Τίς εἰξεύρει ἂν ἤδη εἰς Πετρούπολιν; . . .

Καὶ διεκώπτετο καὶ ἤρχιζε νὰ χασματῆται αὐθις φρικῶν, τεινῶν τὰ μέλη του. Εὐθυμοὶ καὶ θλιβεραὶ ἀναμνήσεις τὸν ἐβασάνιζον ὁμοίως. Ἀνεμιμνήσκετο αἰφνης ὅτι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐκείνη ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, παρουσίᾳ τοῦ Ἐρνέστου καὶ αὐτοῦ καὶ ὅτι ἐψαλε: *Γέρον σύζυγος, γέρον ἄγγις*. Ἀνεμιμνήσκετο τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου τῆς, τῆς παραδόξου ζωηρότητος τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, τῆς ἐρυθρότητος τῶν πᾶρειῶν τῆς, καὶ ἠγείρετο τῆς ἔδρας αὐτοῦ, θέλων νὰ δράμῃ πρὸς αὐτοὺς καὶ νὰ τοῖς εἴπῃ:

— Κακῶς ἐκάματε νὰ μ' ἐμπαιξήτε. Ὁ πρόππακός μου ἦτο ἀνηλεὴς πρὸς τοὺς χωρικούς του καὶ ὁ πάππος μου γνήσιος χωρικός.

Μεθ' ὃ θὰ ἐφόνευεν ἀμφοτέρους. Εἶτα ἐνόμιζεν ὅτι πάντα τὰ συμβάντα αὐτῷ ἦσαν ὄνειρα, παραλογισμός, ὅτι ἂν μόνον ἐκινεῖτο καὶ ἐθεώρει: περὶ αὐτοῦ ὅλα ταῦτα ἤθελον ἐξαφανισθῆ. Ἀλλὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ πλειοτέρας θλίψεως. Εἰς ἐπίμετρον δὲ τῆς συμφορᾶς του, ὁ Λαβρέτσκις, μετὰ τινὰς μῆνας ἤλπιζε νὰ γείνη πατήρ. Τὸ παρελθόν, τὸ μέλλον, ὀλόκληρος ἡ ζωὴ του, ἐδηλητηριάθη. Τέλος ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, μετέβη εἰς τι ξενοδοχεῖον καὶ ἐπεμψε τῇ Βαρβάρα Παυλόβνα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ἐρνέστου μετὰ τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν του:

Ἡ ἐγκλειστὴ ἐπιστολὴ θὰ σᾶς ἐξηγήσῃ τὰ πάντα. Ὡς πρὸς τοῦτο σᾶς ὀηλῶ ὅτι δὲν ἀνεγνώρισα τὴν συνήθη προσοχὴν σας. Εἶναι δυνατόν νὰ ἀφήσητε νὰ παραπίπτουν τὸσον σπουδαῖαι ἐπιστολαί; (τὴν φράσιν ταύτην ὁ δὲσμοστος Λαβρέτσκις ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἐσκέπτετο καὶ παρεσκεύασε.) Δὲν δύναμαι πλέον νὰ σᾶς ἐπανιδῶ, ἐλπίζω δὲ ὅτι οὕτως ἐμεῖς τὸ ἐπιθυμοῦμε. Σᾶς ὀρίζω 15,000 φράγκων εἰσόδημα· ἀδυνατῶ νὰ σᾶς παραχωρήσω πλεονέκτημα. Πέμψατε τὴν διεύθυνσίν σας εἰς τὸν ἐπιστάτην τῶν κτημάτων μου. Πράξατε ὅ,τι θέλετε. Βιώσατε ὅπου θέλετε. Ἐστὲ εὐτυχῆ. Ἄνω-νωφελές ν' ἀποκριθῆτε.

Καίτοι γράφων πρὸς τὴν σύζυγόν του νὰ μὴ ἀπαντήσῃ, μ' ὅλον τοῦτο ὁ Λαβρέτσκις ἐναγωνίως ἀνέμενεν ἀπάντησιν ἐξηγοῦσαν τὸ παράδοξον ἐκεῖνο συμβάν. Ἡ Βαρβάρα τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῷ ἀπέστειλε μακρὰν ἐπιστολὴν, γαλλιστὶ γεγραμμένην, ἐπιφέρασαν αὐτῷ τὸ ἔιχατον κτύπημα, διότι αἱ ἀπομεινάσαι ἀμφιβολίαι ἐξέλιπον καὶ ἠσχύθη διότι εἶχεν ἀκόμη τοιαύτας. Ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα δὲν ἐδικαιολόγει ἑαυτήν, ἀλλὰ μόνον ἐπεθύμει νὰ τὸν ἴδῃ καὶ τὸν ἰκέτευεν νὰ μὴ τὴν καταδικάσῃ δι' ἀμετακλήτου τρόπου. Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο ψυχρὰ καὶ ἐκτεταμένη, καίτοι ἐνιαχοῦ παρετηροῦντο ἔχνη δακρῶν. Ὁ Λαβρέτσκις ἐμειδίασε πικρῶς, μετὰ τρεῖς δὲ ἡμέρας δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς Παρισίους. Ἄντι ὅμως νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Ρωσίαν, κατηυθύνθη εἰς Ἰταλίαν. Καὶ αὐτὸς οὗτος ἠγνῶει διατί ἐξελέξατο ταύτην καὶ ὄχι ἄλλο μέρος, ἀλλὰ τί τὸν ἐνδιέφερε τὸ μέρος, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐπανήρχετο εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν του. Ἐπεμψε διαταγὰς πρὸς τὸν ἐπιστάτην του διὰ τὴν ἐπιχορηγίαν τῆς συζύγου του, ἐντελλόμενος ἅμα αὐτῷ ν' ἀναλάβῃ πᾶραυτα παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Κορομπὺν τὴν διεύθυνσιν ὄλων τῶν ὑποθέσεων του, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τῷ δοθῶσι λογαριασμοὶ καὶ νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἀναχώρησιν αὐτοῦ. Ἐφαντάζετο τὴν ταραχὴν καὶ τὴν προσβληθεῖσαν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ἀποπεμπόμενου στρατηγοῦ καὶ παρὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συμφορὰν ἠσθάνετο μοχθηρὰν τινα χαρὰν. Ἐγράψεν ὡσαύτως πρὸς τὴν Γλαφυρὰν Πετρόβναν, παρακαλῶν ταύτην νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λαβρίκη καὶ τῇ ἀπέστειλεν ἐπιτροπικόν, ἀλλ' ἡ Γλαφυρὰ Πετρόβνα δὲν ἐπανῆλθεν ἐκ Λαβρίκη καὶ ἐδημοσίευσεν ἡ ἴδια εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι τὸ ἐπιτροπικόν ἦτο ἀκυρον καὶ ἀνωφελές.

Ἀποσυρθεὶς εἰς πολίχνην τινα τῆς Ἰταλίας, ὁ Λαβρέτσκις παρηκολούθει ἐν τούτοις τὰ κινήματα τῆς συζύγου του. Ἐκ τῶν ἐφημερίδων ἔμαθεν ὅτι κατὰ τὴν παλαιὰν συνήθειάν τῆς ἀνεχώρησεν ἐκ

Παρισίων μεταβῆσα εἰς Βάδεν. Εἶτα ἔμαθεν ὅτι ἦτο πατὴρ κόρης, μετὰ δύο δὲ μῆνας ὁ ἐπιτάτης αὐτοῦ τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα ἐζήτησε τὴν πρώτην τριμηνίαν τῆς ἐπιχορηγήσεως αὐτῆς. Δυσάρεστοι λίαν διαδόσεις ἤρξαντο νὰ λέγονται καὶ τέλος ἀπασαί αἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τραγικοκομφικὴν τινα ἱστορίαν, καθ' ἣν ἡ σύζυγός του διεδραμάτιζεν οὐχὶ ἐντιμὸν πρόσωπον. Τετέλεσται ἡ Βαρβάρα Παυλόβνα κατέστη διάσημος.

Ὁ Λαβρέτσκις ἐπάυσε ν' ἀσχολῆται περὶ ταύτης, ἀλλ' ὑπέφερε λίαν. Ἐνίοτε κατελαμβάνετο ὑπὸ ζωηροτάτης ἐπιθυμίας ἵνα τὴν ἐπανίδῃ, νὰ συγχωρήσῃ αὐτῇ πάντα καὶ ν' ἀκούσῃ ἀκόμη τῆς θωπευτικῆς φωνῆς τῆς καὶ αἰσθανθῇ τὴν χεῖρά της ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του. Ἐν τούτοις δὲν ἐγεννήθη ἵνα πάσῃ, ὑπερίσχυσε δὲ ἡ εὐρωστος φύσις του. Πολλὰ πράγματα τότε ἐνόησε καὶ ἡ πληξασα αὐτὸν συμφορὰ δὲν τῷ ἐφαίνετο πλέον ἀπρόοπτος· ἐνόησε τὴν σύζυγόν του. Τότε μόνον γνωρίζει τις ἐκείνους μεθ' ὧν βιοὶ συνεχῶς, ὅταν ἀπομακρύνηται αὐτῶν. Ἡρξάτο νὰ μελετᾷ αὐθις, ἂν καὶ οὐχὶ μεθ' ὅσης ἄλλοτε ζέσεως, καὶ ἐγένετο ἀδιάφορος πρὸς πάντα. Τέσσαρα ἔτη παρήλθον οὕτω, τότε δὲ ἠσθάνθη δυνάμεις ἵνα ἐπκνέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐπανίδῃ τοὺς συγγενεῖς του. Δὲν ἐσταμάτησεν οὔτε εἰς Πετρούπολιν, οὔτε εἰς Μόσχαν, ἀφίκετο δὲ εἰς τὴν πόλιν Ο. . ., ἐνθα ἐγκατελειψάμεν αὐτὸν καὶ ὅπου παρακαλοῦμεν τὸν εὐμενῆ ἡμῶν ἀναγνώστην νὰ ἐπανέλθῃ νῦν μεθ' ἡμῶν.

Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤ ΔΟΥΒΡΕΥΙΛ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Καὶ ὅμως ἦτο μόνος· ὄλοι, ὄλοι τὸν ἐγκατέλειψαν· ἠσθάνετο ἑαυτὸν δυστυχῆ, ἀπελπι, ἀνευ ἀγάπης, ἠδῆ, ὅτε, εἴπερ ποτέ, εἶχεν ἀνάγκην ὑποστηρίξεως. Ἦτο δυστυχῆς ὀδοιπόρος πλανηθεὶς εἰς τὰ σκοτὴ τῆς νυκτὸς, ἀκούων μακρόθεν τὸν ἦχον προσφιλοῦς φωνῆς, ἀλλά, φεῦ! μὴ δυνάμενος νὰ φθάσῃ πρὸς αὐτήν!

Καὶ ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἐπανεύρῃ τὸν Ὀλιβιέρον ἐπήρχετο ἀδιακόπως εἰς τὸν νοῦν του καὶ ἐβάδιζε βραδέως μὲν, ἀλλ' εὐσταθῶς.

Ἐν τούτοις ἐπρεπε νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον!

Ὁ δυστυχῆς! ἦτο νῆστις πρὸ δύο ἡμερῶν! . . . αἱ προμήθειαι του εἶχον ἤδη ἐξαντληθῆ! . . .

Ἐπὶ τέλους ἐφθασε πρὸ τῶν θυρῶν τῆς πόλεως.

Ὁ Καπελοῦζος εἰσῆλθεν εἰς Τουραίνην. Ὀδὸς τις διηνοίγετο ἐνώπιόν του, στενὴ, σκοτεινὴ, δυσώδης.

Εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν καὶ ἐσταμάτησεν ἐνώπιον οἰκίας.

Ἐνόμισεν ὅτι ἦτο καπηλεῖον.

Ἀνθρωπός τις ἴστατο εἰς τὴν θύραν.

— Τί θέλεις; ἠρώτησε τραχέως τὸν Καπελοῦζον.

— Ὀλίγον ψωμί καὶ κρασί . . . καὶ νὰ κοιμηθῶ.

— Ἐ! καὶ χρήματα; . . . ἔχεις;

Ὁ Καπελοῦζος ἔδειξεν αὐτῷ ὀλίγα νομίσματα, ἅτινα εἶχον ἀπομείνει αὐτῷ.

— Τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης τοῦ καπηλείου, ἔμβα μέσα . . . Δὲν θὰ πληρώσης πολλά . . . Εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Φύλακος Ἀγγέλου εἶνε ὅλα εὐθηνά . . . μόνον πιστωσιν ποῦ δὲν κάνει . . .

Καὶ εἰσαγαγὼν τὸν Καπελοῦζον εἰς τὸ καπηλεῖον, παρουσίασεν αὐτὸν εἰς τὸν Αὐδουίνον, ὅστις τὸν ἐδέχθη φιλοφρόνως.

Μετὰ τὸ λιτόν του δείπνον, ὁ Καπελοῦζος πάραυτα κατεκλίθη.

— Αὐρίον, αὐρίον, ἐψιθύρισε, θὰ ὑπάγω εἰς Λανζαί . . . ἂν ἦμαι καλά . . . διότι πραγματικῶς αἰσθάνομαι μεγάλην ἀδυναμίαν· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἰδῶ τὸν Ὀλιβιέρον . . . πρέπει! . . .

Καὶ ἀπεκοιμήθη, πάντοτε κατὰ νοῦν ἔχων τὰ δύο προσφιλέα του ὄντα.

Ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἤδη εἰς τὸν ὀρίζοντα, διαχύνων ἐπὶ τῆς γῆς τὰς εὐεργετικὰς αὐτοῦ ἀκτίνας. Ἡ φύσις ὅλη ἐμειδία, τὰ δὲ μυρίπνοα τῶν λειμῶνων ἀνθη διέχεον ἀπανταχοῦ τῆς φύσεως τὰ ἀρώματα αὐτῶν, ἀποτινάσσοντα τὴν δρῶσον τῆς νυκτός, καταβαρύνουσαν τὰ τρυφερά αὐτῶν φύλλα.

Ὁ Ὀλιβιέρος ἀνέμενε κάτωθεν τοῦ δωματίου τῆς Ζολάνδης.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ νέα ἐπρόβαλεν εἰς τὸ παράθυρον.

— Ζολάνδη! . . . εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος.

— Περιμένε, τώρα ἔρχομαι.

Μετὰ τίνα λεπτὰ οἱ δύο ἐρασταί, κρατούμενοι διὰ τῆς χειρός, διήρχοντο βραδέως τὰς μυροβόλους δενδροστοιχίας τοῦ κήπου, ἡ μὲν Ζολάνδη, σκεπτικῆ, συλλέγουσα ἀνθη, ὁ δὲ Ὀλιβιέρος μειδιῶν καὶ υπερήφανος, ὡς ἄνθρωπος αἰσθανόμενος ὅτι ἀγαπᾶται.

— Ἡξεύρεις, Ζολάνδη, τί θὰ κάμωμεν ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρισίους; ἔλεγεν ὁ Ὀλιβιέρος.

Δὲν ὠμίλουν πλέον περὶ παρελθόντος.

Ἐνώπιον αὐτῶν διηνοίγετο ἤδη τὸ μέλλον πλήρες ἔρωτος καὶ χρυσῶν ἐλπίδων.

— Εἰπέ μου, Ὀλιβιέρε, εἰπέ μου τί θὰ κάμωμεν; ἠρώτα αὐτὸν ἡ Ζολάνδη.

— Θὰ ζητήσωμεν νὰ εὐρωμεν τὸν πατέρα σου.

— Φεῦ! εἶπεν ἡ νέα περιλύπως, πτωχὲ πατέρα! . . . πόσον θὰ ὑπέφερες ἀπὸ τῆς ἀπαίσιᾶς ἐκείνης ἡμέρας! . . .

— Ἀλλὰ πόσον θὰ χαρῆ ὅταν σ' ἐπανίδῃ! . . . Θὰ τῷ εἶπω ὅτι σὲ ἀγαπῶ καὶ ὅτι θὰ ἐνώσω τὴν τύχην μου μετὰ τῆς ἰδικῆς σου . . . Εἶνε στρατιώτης, μοὶ εἶπες; καὶ ἐγὼ ἐπίσης . . . Ἐχὼ ὀλίγα χρήματα καὶ θὰ συστήσωμεν ἑταιρίαν ὅπως πολεμήσωμεν κατὰ τῶν Ἀγγλων. Εἶνε τόσῳ ὠρατὸν ἐπάγγελμα. Εἰς ἀρχαίος

φίλος μου, τὸν ὅποιον θ' ἀνεύρω εἰς Παρισίους καὶ ὁ ὅποιος μὲ ἀγαπᾷ, θὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τοῦτο. Θὰ γίνω, μὲ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διάσημος ἀρχηγός. Καὶ θὰ ὑπερηφανεύσασαι, Ζολάνδη μου, δι' ἐμέ! . . .

— Ἀλλὰ, εἶπεν αἰφνης ἡ νέα μετ' ἀποστροφῆς, αὐτὴ ἡ Ἰσαβέλλα, αὐτὴ ἡ τόσῳ κακὴ βασίλισσα, ἡ ὁποία ἦτο ἡ αἰτία τῶν δυστυχιῶν μας, δὲν δύναται; . . .

— Ὡ! ἔπο ἤσυχος, Ζολάνδη, θὰ τὴν ἐκδικηθῶμεν . . . Ἀλλως τε αὐτὴ ἐξωρίσθη ἀπὸ τοὺς Παρισίους καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡμεῖς θὰ ἐγκαταλειψόμεν τὴν Τουραίνην. Ἐπειτα, ἡ Γαλλία εἶνε πολὺ μεγάλη καὶ θὰ σὲ κρύψω ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν μας.

— Πόσον εἶσαι καλός! ἀγαπητέ μου Ὀλιβιέρε! . . . πόσον σὲ ἀγαπῶ! . . . πόσον εὐγνωμοσύνην ὀφείλω εἰς σὲ καὶ εἰς τοὺς φίλους σου, οἵτινες μ' ἔσωσαν . . . Ἄ! ναί! φοβοῦμαι! πολὺ φοβοῦμαι, βλέπουσα ἑμαυτὴν τοσοῦτον εὐτυχῆ μετὰ τοσαύτας δοκιμασίας καὶ συμφορᾶς.

— Φοβεῖσαι, Ζολάνδη; . . . καὶ διατί; Ὑψίστη Θεέ! . . . Δὲν εἴμεθα ἐδῶ, πλησίον σου, ἐγὼ καὶ οἱ φίλοι, ὅπως σὲ ὑπερασπίσωμεν, ἔστω καὶ μὲ προφανῆ κίνδυνον τῆς ζωῆς μας;

Ἡ Ζολάνδη ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Ὀλιβιέρον.

Ἄλλ' αἰφνης ἐλαφρὸς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τῆς καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα ἡμικλειστοὺς καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον ὑπ' ὠχρότητος θανασίμου.

— Θεέ μου! . . . ἐκραύγασεν ὁ Ὀλιβιέρος, Ζολάνδη, τί ἔχεις; . . . Δίκαιε Θεέ! . . . θ' ἀποθάνῃ! . . . Ζολάνδη, εἰπέ μοι τί ἔχεις;

Ἡ νέα ἔφερε μετ' ἀγωνίας τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας.

— Ὡ! . . . ἐψιθύρισε . . . ὦ! πονῶ! . . . ἐδῶ . . . ἐδῶ! . . .

Ὁ Ὀλιβιέρος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος, ἔλαβεν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Πρέπει νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν σου, φίλη μου, εἶπεν. Θὰ εἰδοποιήσω τὸν Ζεβάν καὶ τὸν Μαλκράφτ . . . Δύνασαι νὰ περιπατήσης;

Ἡ Ζολάνδη ἠγέρθη κλονουμένη.

— Δὲν δύναμαι . . . δὲν δύναμαι . . . νὰ περιπατήσω.

Καὶ ἐπανεπέσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐραστοῦ τῆς.

— Ὡ Θεέ μου, ἀνέκραξεν ὁ δυστυχῆς νέος . . . Ζολάνδη! . . . Ζολάνδη! . . .

Καί, μεθῶν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του, λέθερε τὸ προσφιλέας τὸ φορτίον μέχρι τῆς οἰκίας του· εἶτα δὲ ἐκάλεσε τὴν ὑπηρέτριαν.

— Μαριάννα, τῆ εἶπε, Μαριάννα, τρέξε γρήγορα! Εἰπέ τοῦ Ζεβάν καὶ τοῦ Μαλκράφτ νὰ ἔλθωσιν ἀμέσως ἐδῶ! Ἄ! ὄχι μείνε σὺ ἐδῶ, πλησίον τῆς Ζολάνδης . . . Πηγαίνω μόνος μου.

Καί, ἐναποθέσας τὴν νέαν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, σχεδὸν ἀναίσθητον, ὤρμησε πρὸς ἀναζήτησιν τῶν φίλων του.

— Ἄχ! Θεέ μου! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν,

τὴν εὐρον λοιπὸν διὰ νὰ τὴν χάσω διὰ παντός!

Φεῦ! ὁ ἀτυχῆς νέος δὲν ἠπατάτο.

Ἡ Ζολάνδη εἶχεν ὑποφέρει τόσῳ ἐκ τῆς χαρᾶς, ὅσῳ καὶ ἐκ τῆς λύπης· τὰ ἄλλεπάλληλα παθήματα αὐτῆς, ἡ νύξ, τὴν ὁποίαν διήλθεν ἐν τῷ δάσει Λινᾶ, ἡ ἐπάρατος ἐκείνη νύξ τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς παραφροσύνης, ἡ παρὰ τῷ Νασίμ διαμονὴ τῆς, τὸ ποτόν τῆς Μίρσκας, ἡ παρὰ τῷ ἄρχοντι Δὲ Ζιὰκ αἰχμαλωσία τῆς, ἡ ἀπρὸς δότητος ἀπελευθέρωσις τῆς, πάντα ταῦτα εἶχον συντελέσει ὅπως ἐξασθενίσωσι τὸν ὀργανισμόν τοῦ φύσει ἀδυνάτου τούτου πλάσματος.

Ἡ ἀπκισία σκιά τοῦ θανάτου, ἀποκρυβείσα πρὸς στιγμήν εἰς τὰ ἔρβη τοῦ ἄδου, ἐπανάργετο ζητώσα τὴν λείαν τῆς, βεβαία ἤδη οὕσα ὅτι τὸ ἄθωον πλάσμα δὲν θὰ διέφυγε πλέον τῶν χειρῶν τῆς.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἔδραμον πρὸς τὴν κλίνην τῆς ἀσθενούς.

Ὁ Μαλκράφτ δι' ἑνὸς βλέμματος ἠνόησε τὰ πάντα.

— Δὲν εἶνε τίποτε! . . . τί λέγεις καὶ σὺ, Μαλκράφτ; ἠρώτησεν ὁ Ὀλιβιέρος τὸν μοναχόν . . . Ἀπλῆ λιποθυμία ἴσως;

— Θὰ ἰδῶμεν, ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Μαλκράφτ.

Ὁ Ζεβάν, ἀνήσυχος ὅσον καὶ ὁ Ὀλιβιέρος, ἔτρεξε πάραυτα εἰς Λανζαί καὶ ἔφερε μεθ' αὐτὸν τὸν ἱατρόν, ὅστις, μετ' αὐστηρῶν ἐξετάσεων, ἐκίνησε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρος μετ' ἀνεκφράστου ἀγωνίας θὰ τὴν σώσετε, ἱατρέ μου, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Μὴ ἐλπίζετε εἰς ἐμέ, κύριε, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ δυστυχῆς νέος ἐξεραγή εἰς λυγμοὺς καὶ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ζεβάν.

Ἐν τούτοις ἡ ἀτυχῆς νέα ἤρξατο ἀναλαμβάνουσα τὰς αἰσθήσεις τῆς, ἀλλ' ἐφαίνετο ἀδύνατος καὶ καταπεποννημένη.

Τὸ βλέμμα τῆς κατέστη θολόν, καὶ μόνον ὅτε προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ Ὀλιβιέρου καθίστατο ζωηρόν καὶ ἐκφραστικώτατον.

Οἱ λόγοι τῆς ἦσαν βραδεῖς, ἡ δὲ γλῶσσά τῆς περιπλεκόμενη, καθίστατο σχεδὸν ἀσαφής.

Καὶ ὅμως ἐφαίνετο ὅτι δὲν ὑπέφερον ἐμειδία, ὁσάκις τὸ βλέμμα τῆς συνήτα τὸ τοῦ ἐραστοῦ τῆς καὶ ἔθλιβε συμπαθῶς τὴν χεῖρα αὐτοῦ ὅτε δὲ τὸν ἔβλεπε διακρούοντα, ἔνευεν αὐτῷ νὰ πλησιάσῃ καὶ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς του παραμυθητικούς τινὰς λόγους, οἵτινες διήγειρον ἐλαφρὸν ἐπὶ τῶν χειλέων του μειδιάμα.

Παρηλθὼν οὕτω δύο ἡμέραι.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ κατάστασις τῆς νέας ἐφάνη κατὰ τι βελτιωθεῖσα.

Καὶ τότε ὁ Ὀλιβιέρος ἐρρίφθη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης τῆς καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ὑψίστον μακρὰν καὶ ἐγκάρδιον προσευχὴν.

Ἀλλὰ μόλις ἐπέστη ἡ νύξ, ἡ κρίσις ἐπανῆλθεν.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ αὐλάρχης ὑπεκλίθη μετὰ σεβασμοῦ, διότι τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχικυνηγοῦ ἦτο πρὸ πολλοῦ γνωστὸν εἰς τὴν ἐπαρχίαν.

— Κύριε, εἶπεν, εὐχεστηθήτε νὰ εἰσέλθῃτε καὶ ν' ἀναπαυθῆτε ὀλίγον. Ὁ ἐξοχώτατος ἐξῆλθε μάλιστα πρὸ δέκα λεπτῶν τῆς ὥρας, δὲν θέλει δ' ἐπιστρέφει πρὸ τῆς ὀγδόης ἐσπερινῆς ὥρας.

— Τὴν ὀγδὴν ἐσπερινὴν! ἀπήντησεν ὁ Μονσορώ, κατατρώγων τὸν μύστικόν του· θὰ χάσω πολὺν καιρὸν. Εἶμαι κομιστῆς σπουδαίας εἰδήσεως, τὴν ὁποῖαν δέον ν' ἀνακοινώσω ἐπείγοντως πρὸς τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα. Δὲν ἔχετε νὰ μοι δώσητε ἓνα ἵππον καὶ ἓνα ὄδηγόν;

— Ἐνα ἵππον! ὑπάρχουσι δέκα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ αὐλάρχης. Ὡς πρὸς τὸν ὄδηγόν ὅμως, τὸ πρᾶγμα διαφέρει, διότι ὁ ἐξοχώτατος δὲν ἐδήλωσε πού μετέβαιεν· ἄλλως, δὲν θέλω ν' ἀπογυμνώσω ἀνδρῶν τὸν πύργον, διότι τοιαύτη εἶναι ἡ αὐστηρὰ διαταγὴ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητος.

— Ἄ! ἄ! εἶπεν ὁ ἀρχικυνηγός· λοιπόν, δὲν ὑπάρχει ἀσφάλεια ἐνταῦθα;

— Ὡ! κύριε, εἶναι τις πάντοτε ἀσφαλὴς ἐν μέσῳ ἀνδρῶν ὁποῖοι οἱ κύριοι Βουσὺ, Λιβαρότος, Ριβειράκ καὶ Ἀντραγκέ, χωρὶς νὰ συνυπολογίσω τὸν ἀήτητον πρίγκηπα καὶ κύριόν μου, τὸν δούκα δ' Ἀνζερῦ, ἀλλ' ἐννοεῖτε...

— Ναί, ἐννοῶ, ὅτι, ὁσάκις ἐκεῖνοι δὲν εἶναι παρόντες, ὑπάρχει ὀλιγωτέρα ἀσφάλεια.

— Αὐτὸ εἶναι, κύριε.

— Τότε θὰ λάβω ἐκ τοῦ ἵπποστασίου ἓνα ἀκούραστον ἵππον καὶ θὰ προσπαθῆσω ν' ἀνεύρω τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα, ἐρωτῶν.

— Πιθανὸν νὰ συναντήσητε τὸν δούκα.

— Ἀνεχώρησαν δρομαῖοι;

— Ὅχι, βημκτιζόντες.

— Ἄριστα! δεῖξατέ μοι μόνον τίνα ἵππον δύναμαι νὰ λάβω.

— Εἰσέλθετε εἰς τὸ ἵπποστάσιον, κύριε, καὶ ἐκλέξατε ὅλοι οἱ ἐν αὐτῷ ἵπποι ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἐξοχώτατον.

— Καλλίστα!

Ὁ Μονσορώ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ὅπου δέκα ἢ δώδεκα ἵπποι ἔτρωγον ἀνέτως.

— Ἰδού, εἶπεν ὁ αὐλάρχης, ἐκλέξατε. Ὁ Μονσορώ ἐξήτασε τοὺς ἵππους ὡς εἰδήμων.

— Λαμβάνω αὐτὸν τὸν καστανόχρουν, εἶπε διατάξατε νὰ τον ἐπιστάξωσι.

— Τὸν Ρολάνδον;

— Ὁνομάζεται Ρολάνδος;

— Ναί, εἶναι ὁ εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος ἵππος, τὸν ὁποῖον ἵππευει καθ' ἑκάστην. Τῷ ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ κυρίου δὲ Βουσὺ καὶ δὲν θὰ τον εὐρίσκετε εἰς τὸ ἵπποστάσιον, ἐὰν μὴ ὁ πρίγκηψ ἐδοκίμαζεν ἐτέρους ἵππους, σταλέντας αὐτῷ ἀπὸ τὴν πόλιν Τούρ.

— Φαίνεται, ὅτι δὲν ἐσφαλὸν εἰς τὴν ἐκλογὴν μου.

Εἰς ἵπποκόμος προσῆλθεν.

— Ἐπιστάξατε τὸν Ρολάνδον, εἶπεν ὁ αὐλάρχης.

Ὁ Ρολάνδος ἠτοιμάσθη ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων καὶ ὁ Μονσορώ ἵππευσεν αὐτὸν ἐλαφρῶς, ἀφοῦ αὐτὸς ἠρώτησε πρὸς τοῦτον μέρος διηυθύνθη ὁ δούξ.

— Ἐξῆλθε διὰ ταύτης τῆς πύλης καὶ ἠκολούθησεν ἐκείνην τὴν ὁδόν, εἶπεν ὁ αὐλάρχης, ὑποδείξας τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποῖαν ἐπίσης ὁ φρουρός εἶχεν ὑποδείξει.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἀφῆσας τὰ ἡνία καὶ ἰδὼν ὅτι ὁ ἵππος διηυθύνετο πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν ὁδόν, θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι ὁ Ρολάνδος ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη του.

— Ὡ! μὴ ἀνησυχεῖτε, ἀπεκρίθη ὁ αὐλάρχης, ἤκουσα τὸν κύριον δὲ Βουσὺ καὶ τὸν ἱατρόν του Ρεμῆ νὰ λέγωσιν, ὅτι εἶναι νοσημονέστατον ζῶον· ἄμα ὡς ὁσφρανηθῆ τοὺς συντρόφους του, θέλει πορευθῆ πρὸς αὐτούς.

Τῷ ὄντι, ὁ ἵππος ἐξεκίνησε, χωρὶς νὰ τον κεντήσωσι καὶ ἐξῆλθεν ἀδιστακτικῶς τῆς πόλεως, μάλιστα δ' ἐποίησατο στροφὴν τινα, ὅπως βραχύνη τὴν ὁδόν, ἥτις ἐδιχαζέτο ἡμικυκλικῶς μὲν πρὸς τ' ἀριστερά, κατ' εὐθεῖαν δὲ πρὸς τὰ δεξιὰ.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μονσορώ, βλέπω, ὅτι δὲν ἦσαν μάταια τὰ ἐγκώμια τοῦ ἵππου ἀφοῦ, λοιπόν, γινώσκεις πόσον καλὸς τὸν δρόμον σου, πήγαινε, Ρολάνδε, πήγαινε.

Ἀφῆκε δ' αὐτὸν ἐλεύθερον.

Ὁ ἵππος, ἀρικόμενος εἰς τὸ ἐξωτερικὸν περιτείχισμα τῆς πόλεως, ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἐὰν ὤφειλε νὰ στραφῆ πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τ' ἀριστερά.

Ἐστράφη δὲ πρὸς τ' ἀριστερά.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διήρχετο ἐκεῖθεν εἰς χωρικός.

— Αἶ, φίλε, μήπως εἶδες μερικοὺς ἵππους; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Μονσορώ.

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ ἀγρότης, τοὺς ἀπάντησα ἐκεῖ κάτω.

Ὁ χωρικός εἶχεν ἀπαντήσει τοὺς ἵππους πρὸς τὸ μέρος διηυθύνθη ὁ Ρολάνδος.

— Πήγαινε, Ρολάνδε, πήγαινε, εἶπεν ὁ ἀρχικυνηγός, ἀφίει ἐντελῶς ἐλεύθερον τὸν ἵππον, ὅστις ἤρξατο νὰ τρέχῃ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε θὰ ἠδύνατο νὰ διατρέξῃ τρεῖς ἢ τέσσαρας λεύγας καθ' ὥραν.

Ὁ ἵππος, μετ' ὀλίγον, ἐστράφη αἰφνης πρὸς τὰ δεξιὰ ἐπὶ ἠνθισμένης στενωποῦ, διασχίζουσης τοὺς ἀγρούς.

Ὁ Μονσορώ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀναποχάριστος, ἐὰν ὤφειλε ν' ἀνακόψῃ τὸν δρόμον τοῦ Ρολάνδου, ἀλλ' ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ αὐτὸν ἐλεύθερον.

Ὁ ἵππος, ἐφ' ὅσον προὔχωρει, καθίστατο ζωηρότερος, ὥστε, μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ πόλις ἐγένετο ἄφαντος ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἵππεως, ὅστις ἐπίσης ἤρχιζε ν' ἀναγνωρίζῃ ἐκεῖνα τὰ μέρη.

— Ἀλλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μονσορώ, ὅτε εἰσέδυσεν εἰς τὸ δάσος, δύναται τίς

νὰ εἶπῃ, ὅτι πορευόμεθα εἰς τὸ Μεριδὸρ· μήπως, κατὰ τύχην, ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης διηυθύνθη πρὸς τὸν πύργον τοῦ Μεριδὸρ; Τὸ μέταπον τοῦ ἀρχικυνηγοῦ ἐσχυρώπασεν ἐπὶ τῇ σκέψει ταύτῃ, ἥτις δὲν ἐπῆρχετο τότε τὸ πρῶτον εἰς τὸν νοῦν του.

— Ὡ! ὦ! ἐψιθύρισε, μήπως, ἐνῶ ἠρχόμενη νὰ ἴδω κατὰ πρῶτον τὸν πρίγκηπα, ἀναβάλλων νὰ ἴδω τὴν σύζυγόν μου αὔριον, ἔχω τὴν τύχην νὰ ἴδω ἀμφοτέρους ταύτοχρόνως;

Τρομερὸν μειδίαμα διέστειλε τὰ χεῖλη του

Ὁ ἵππος ἐξηκολούθει διαρκῶς τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ δρόμον του μετ' ἐπιμονῆς, ἐνδεικνυούσης, ὅτι ἐγίνωσκεν ἀσφαλῶς πού ἐπορευέτο.

— Ἀλλὰ, εἶπεν αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ὁ Μονσορώ, δὲν θὰ εἶμαι μακρὰν τοῦ κήπου τοῦ Μεριδὸρ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὁ ἵππος ἐχρεμέτισε, ταύτοχρόνως δ' ἕτερος χρεμετισμός ἀνταπεκρίθη ἐκ τοῦ βάθους τοῦ φυλλώματος τοῦ δάσους.

— Ἄ! ἄ! φαίνεται, ὅτι ὁ Ρολάνδος ἀνεῦρε τοὺς συντρόφους του.

Ὁ ἵππος ἐδιπλασίασε τὴν ταχύτητά του, διερχόμενος ὡς ἀστραπὴ ὑπὸ τὰ ὑψηλὰ δένδρα.

Αἰφνης, ὁ Μονσορώ εἶδεν ἓνα τοῖχον καὶ κάτωθι αὐτοῦ προσδεδεμένον ἓνα ἵππον.

Ὁ ἵππος ἐχρεμέτισεν ἐκ νέου καὶ ὁ Μονσορώ ἐπέισθη, ὅτι αὐτὸς εἶχεν ἀνταποκριθῆ εἰς τὸν πρῶτον χρεμετισμὸν τοῦ Ρολάνδου.

— Κἄποιοι εἶναι ἐδῶ! εἶπεν ὁ Μονσορώ, ὠχρίασας.

NZ'

Τὴν ἤρχετο ν' ἀναγγεῖλῃ ὁ κόμης Μονσορώ.

Ὁ κύριος δὲ Μονσορώ μετέπιπτεν ἀπὸ ἐκπλήξεως εἰς ἐκπληξιν ὁ τοῖχος τοῦ Μεριδὸρ, τὸ ὁποῖον ὡς ἐκ θαύματος συνήτησεν, ὁ εὐρεθεὶς ἐκεῖ καὶ θαυπέων τὸν ἵππον του ὡς οἰκειότατα γνωστὸν αὐτῷ ἵππος, ἦσαν ἱκανοὶ ἀφορμαὶ νὰ ἐγειρωσιν ὑπονοίας καὶ παρὰ τοῖς ἡκίστα φιλυπόπτους.

Ὁ Μονσορώ, πλησιάζας, ἕκαστος δὲ φαντάζεται πόσον ἔπευσε, πλησιάζας, παρετήρησε τὴν εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος βλάβην τοῦ τοίχου, τὴν ἀποτελοῦσαν εἶδος κλίμακος, τῆς ὁποίας τὰς βαθμίδας εἶχον σχηματίσει οἱ πόδες ἕκαστος ἀναρριχωμένου ἀνδρός.

Ὁ κόμης, μετὰ τὴν γενικὴν παρατήρησιν, κατήλθεν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν λεπτομερειῶν, εὐνόητον δ' εἶναι, ὅτι πρῶτος ὁ ἵππος ἐφείλκεσε τὴν προσοχὴν του.

Ἰπὸ τὸ ἐρίπιον τοῦτου ὑπῆρχεν ἀργυροκέντητον ἐπίστρωμα, εἰς τίνα τῶν γωνιῶν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον κεντημένα δύο ΦΦ, συμπεπλεγμένα μετὰ δύο ΑΑ.

Δὲν ἀπέμενε ἀμφιβολία, ὅτι εἶχεν ἐέλθει τῶν ἵπποστασίων τοῦ πρίγκηπος, διότι ἐκεῖνα τὰ γράμματα ἀπῆρτιζον τ' ἀρχικὸν τοῦ Φραγκίσκος δ' Ἀνζερῦ.

Αἱ ὑπόνοιαι τοῦ κόμητος μετεβλήθησαν εἰς ἐπιφοβὸν βεβαιότητα. Ὁ Μονσορώ ἐσκέφθη, ὅτι ὁ δοῦξ θὰ ἦτο ἐκεῖ καὶ ὅτι θὰ ἤρχετο συχνάκις, διότι, ἐκτός τοῦ προσδεδεμένου ἵππου, ὑπῆρχεν ἐπίσης ἕτερος, ὅστις ἐγίνωσκεν ἐκείνην τὴν ὁδόν. Συνεπέρανε δ' ὅτι, ἀφοῦ ἡ τύχη ἔθεσεν αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔχνη τῶν ἀποκαλύψεων, ὤφειλε ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὰ μέχρι τέλους.

Ἄλλως, τοῦτο ἐνέκειτο εἰς τὰς ἐξεις αὐτοῦ ὡς ἀρχικυνηγοῦ καὶ ὡς ζηλοτύπου συζύγου.

Ἐφ' ὅσον ὁμως ἂν ἔμενε πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τοῦ τοίχου, ἦτο βέβαιον, ὅτι οὐδὲν θὰ ἔβλεπεν, ἐπομένως προσέδεσε τὸν ἵππον τοῦ πλησίον τοῦ ἐτέρου ἵππου καὶ ἤρξατο θαρραλέως ν' ἀναρριχᾶται, ὅπερ ἦτο εὐχερὲς ἔργον, διότι ἡ κλιμαξ ἦτο σχεδὸν ἐντελῶς ἐσχηματισμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Ὁ Μονσορώ, μόλις ἀνελθὼν καὶ ἐγκατασταθεὶς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ τοίχου, παρετήρησε, παρὰ τοὺς πόδας δένδρου ἐν τῷ κήπῳ, κυανοῦν γυναικεῖον ἐπανωφόριον καὶ ἀνδρικόν ἐκ μέλανος βελούδου μανδύαν, εἰς ἀπόστασιν δὲ πεντήκοντα βηματίων, ἄνδρα καὶ γυναῖκα, κρατούμενους ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ περιπατοῦντας.

Κατὰ δυστυχίαν τοῦ Μονσορώ, ὅστις δὲν εἶχε συνειθίσει τὸν τοίχον εἰς τὰς βιαιοπραγίας του, λίθος αὐτοῦ, ἀποσπασθεὶς, κατέπεσε μετὰ θορύβου, συντρίψας τοὺς κλάδους παρακειμένης δρυός.

Εἰς ἐκεῖνον τὸν θόρυβον, οἱ δύο ἐν τῷ κήπῳ περιπατοῦντες, τῶν ὁποίων τὰ πρόσωπα ἀπέκρυπτον οἱ κλάδοι τῶν δένδρων ἀπὸ τὰ βλήματα τοῦ Μονσορώ, ἐστράφησαν καὶ εἶδον αὐτόν, ἠκούσθη δ' ὀξεῖα καὶ σημαντικὴ γυναικεῖα κραυγὴ καὶ εἶτα μικρὸς θόρυβος τῶν φύλλων εἰδοποίησε τὸν κόμητα, ὅτι οἱ δύο ἐφευγον ὡς πεφοβισμέναι δορκάδες.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τῆς γυναικείας φωνῆς, ὁ Μονσορώ ἠσθάνθη καταβρεχόμενον τὸ μέτωπόν του ὑπὸ τοῦ ἰδρώτος τῆς ἀγωνίας, διότι ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Ἀρτέμιδος, ἀδυνατῶν δὲ νὰ συγκρατήσῃ τὴν παραφέρουσαν αὐτὸν ὀργήν, ὤρμησεν ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ τοίχου καὶ, κρατῶν τὸ ξίφος του εἰς τὴν δεξιάν, ἤρχισε νὰ διασχίζῃ θάμνους καὶ κλάδους, ὅπως ἀνεύρη τοὺς φυγάδας.

Πλὴν ἐκεῖνοι εἶχον γενῆ ἄφαντοι καὶ οὐδὲν πλέον ἐτάρασε τὴν σιγὴν τοῦ κήπου, πλὴν τοῦ ἄσματος τῶν ἀηδόνων καὶ τῶν ὑπολαϊδῶν, αἵτινες, εἰθισμέναι εἰς τὴν παρουσίαν τῶν δύο ἐραστῶν, δὲν ἐφοβούντο αὐτούς.

Τί νὰ πράξῃ ἐν τῇ ἐρημίᾳ; τί ν' ἀποφασίσῃ; πού νὰ τρέξῃ; Ὁ κῆπος ἦτο ἐκτεταμένος ὁ Μονσορώ καὶ ἠδύνατο, ἀναζητῶν τοὺς καταδιωκομένους, νὰ συναντήσῃ τοὺς μὴ ζητούμενους.

Ἐσκέφθη, ὅτι ἡ γενομένη ἀνακάλυψις ἤρκει αὐτῷ ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἄλλως, ἠσθάνετο ἑαυτὸν κατεχόμενον ὑπὸ τοσοῦτον βιαίου πάθους, ὥστε ἠδυνάτει νὰ ἐνεργήσῃ μετὰ τῆς προσηκούσης περισκέψεως, προκειμένου περὶ ἐπιφόβου ἀντιπάλου ὁποῖος ἦτο ὁ Φραγκίσκος, διότι ὁ

κόμητος δὲν ἀμφέβαλλεν, ὅτι ἀντεραστῆς του ἦτο ὁ πρίγκηψ.

Ἐὰν δ' ἐξ ἐτέρου δὲν ἦτο ὁ πρίγκηψ, ὁ Μονσορώ εἶχε νὰ ἐκπληρώσῃ ἐπείγουσαν ἐντολὴν παρ' αὐτῷ· ἄλλως, ἐπεφυλάσσετο νὰ συμπεράνῃ περὶ τῆς ἐνοχῆς ἢ τῆς ἀθωότητος αὐτοῦ, ἀφοῦ ἤθελε τὸν εἶδει.

Αἰφνης, τῷ ἐπῆλθεν ἔξοχος σκέψις. Νὰ ὑπερβῇ τὸν τοίχον εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, δι' οὗ εἰσῆλθε, καὶ ν' ἀπαγάγῃ τὸν ἵππον τοῦ ἀντιπάλου του μετὰ τοῦ ἰδικοῦ του.

Ὁ πόθος τῆς ἐκδικήσεως προσέδωκεν αὐτῷ δυνάμεις, ἐπομένως, ἀναρριχθῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐπανερρίφθη ἐκτός τοῦ κήπου, ἀλλ' ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ ἵππος ἢ μᾶλλον δὲν ὑπῆρχον πλέον οἱ ἵπποι.

Ἡ ἐπελθοῦσα αὐτῷ σκέψις ἦτο τόσῳ καλῇ, ὥστε εἶχεν ἐπέλθει πρότερον εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἐχθροῦ του, ὅστις ἐπωφελήθη αὐτῆς.

Ὁ Μονσορώ, καταβεβλημένος, ἐξέπεμψε κραυγὴν μανίας, δεικνύων τὴν πυγμὴν πρὸς πονηρὸν δαίμονα, ὅστις βεβαίως ἐνέπαιζεν αὐτὸν ἐν τῷ ἤδη πυκνῷ σκότει τοῦ δάσους· πλὴν ἡ θέλησις του δὲν ἠττάτο εὐχερῶς, ἐπομένως, ἀντενεργῶν κατὰ τῆς ἐχθρᾶς τύχης καὶ συνενώσας τὰς δυνάμεις του, ἐπέστρεψεν, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός, εἰς τὴν Ἀγγέρεση, διὰ γνωστῆς αὐτῷ ἀπὸ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας συντομωτέρας ὁδοῦ.

— Μετὰ δύο ὥρας καὶ ἡμίσειαν ἀπὸ τῆς ἐκ τοῦ Μεριδὸρ ἀναχωρήσεώς του, ἀφίκετο πρὸ τῆς πύλης τῆς πόλεως, ἐξηνητλημένος ἐκ τῆς δίψης, τοῦ καύσωνος καὶ τοῦ κόπου· ἀλλ' ἡ ἐξάψις τοῦ πνεύματός του εἶχε προσδώσει δυνάμεις εἰς τὸ σῶμά του.

Ἄλλως, ὑπεστήριζεν αὐτὸν ἡ σκέψις, ὅτι ἤθελεν ἐρωτήσῃ τὸν φρουρὸν ἢ μᾶλλον τοὺς φρουροὺς πασῶν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως καὶ ἤθελε μάθει πόθεν εἰσῆλθεν ἀνὴρ τις μετὰ δύο ἵππων, δι' ὑποσχέσεων δὲ χρημάτων καὶ διὰ χορηγίας τοιούτων, ἤθελε λάβει πληροφορίας περὶ τῶν γνωρισμάτων τοῦ ἀνδρός.

Ὅτι ὁμως ἠδυνήθη νὰ μάθῃ ἦτο, ὅτι, πρὸ δύο ὥρων, εἰς ἵππος ἀνευ ἀναβάτου εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ μέγαρον.

Ὁ Μονσορώ ἐσκέφθη, ὅτι εἶχε συμβῆ ἀτύχημα εἰς τὸν ἀναβάτην καὶ ὅτι τὸ νοήμον ζῖον εἶχεν ἐπιστρέφει μόνον εἰς τὸ ἵπποστάσιον.

Ἐτυψε τὸ μέτωπόν του, διότι ἐνόησεν, ὅτι ἦτο πεπρωμένον οὐδὲν νὰ μάθῃ, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ δουκικὸν μέγαρον.

Ἐπεται συνέχεια.

Δι.λ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΦΟΣ

Διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν.

Δυστυχῆ μικρὴ Ἰάκωβε! Μοὶ φαίνεται, ὅτι τὸν βλέπω ἐτι ριγοῦντα ἐκ τοῦ ψύχους ἐντὸς τῶν ῥακωδῶν αὐτοῦ ἐνδυμά-

των. Μοὶ φαίνεται, ὅτι τὸν ἐπαναβλέπω κλίνοντα ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἐπὶ τῆς ῥάχews του ἀπεχθοῦς ὄγκου. Καὶ ὁμως, ὁπόταν ἤγειρε τὸ ἀγγελικὸν αὐτοῦ πρόσωπον καὶ με ἐθεώρει με τοὺς οὐρανόχρους καὶ ὑγροὺς αὐτοῦ ὀφθαλμούς, μοὶ ἐνεποίει ἄρρητόν τινα κίσθησιν, ὡσὰν μοὶ ἔσριπτεν ἐπὶ τοῦ προσώπου δροσερὰν καὶ εὐώδη ἀνθοδέσμην τοῦ Μαΐου.

Ἦτο δεκαετής ὁ ταλαίπωρος, ὅτε κατὰ πρῶτον τὸν συνήνητσα· ἐβόηθει εἰδεχθῆ τινα ἀνθρώπον, ὀνόματι Λιμουσέν, μέθυσον καὶ βάνασον, ὅπως ψῆσῃ κάστανα ἔμπροσθεν τοῦ μικροῦ καταστήματός του. Δὲν ἐγνώρισε γονεῖς! Αἱ μόναι θωπεῖται, ἄς εἶχεν ἀπολαύσει, ἦσαν οἱ κόλαφοι, δι' ὧν ὁ Λιμουσέν τὸν ἐφιλοδώρει καθ' ἐσπέραν ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ καπηλείου, ἐνθα ἐποίει σπονδὰς ἀκράτου οἴνου, εἰς τὴν δυσώδη τρώγλην, ἐν ἣ κατῴκουν ἀμφοτέροι.

Καίτοι ἡ ἔλλειψις τροφῆς τὸν εἶχε καταστήσει κάτισχνον καὶ καχεκτικόν, ἐν τούτοις ἐξηναγκάζετο ὑπὸ τοῦ κυρίου του νὰ ἐργάζεται νυχθημερόν. Ἐν καιρῷ χειμῶνος διήρχετο ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν καὶ τὸ πλεῖστον τῆς νυκτός τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους ἐξωθεν τοῦ καταστήματος τοῦ κυρίου του. Κατὰ δὲ τὰς ὥρας, καθ' ἃς λύτος εὕρισκετο ἐν τοῖς καπηλείοις, θύων τῷ Βάκχῳ, ὅπερ—καθ' ἐκάστην σχεδὸν συνέβαινε— ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἦτο εὐχαριστημένος, καίτοι ἐξετέλει μόνος τὴν ὑπηρεσίαν, διότι ἠδύνατο νὰ θερμαίνῃ ἐπὶ τοῦ πυραύνου τὰς λιποσάρκους αὐτοῦ χεῖρας. Καὶ τοῦτο ὁμως μετὰ πολλῷ τρόμου ἔπραττε, διότι, ἂν αἰφνης ὁ Λιμουσέν ἐνεφανίζετο καὶ τὸν συνελάμβανε θερμαίνοντα τὰς χεῖρας του ἐπὶ τοῦ πυραύνου, ἤθελε δεχθῆ βροχὴν γρονθοκοπημάτων ἐπὶ τῆς ῥάχews.

Πολλάκις τὸ πτωχὸν τοῦτο πλάσμα, μετὰ παρομοίαν σκηνὴν, ἔχυνεν ἐφ' ὀλοκλήρους ὥρας πικρὰ δάκρυα ἀπελπισίας, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔχον κεκλιμένην καὶ προσποιούμενον ὅτι ἔκοπτε δῆθεν κάστανα ἐν τινι γωνίᾳ. Κατὰ τὸ θέρος, ὁ μικρὸς οὗτος ἐγκαταλειμμένος ἐξετέλει χρέη μικροῦ ἀχθοφόρου, τοιοῦτου ἔντος τῶν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ κυρίου του. Ἄλλ' ἡ ζωὴ του τότε καθίστατο ὁπωσοῦν ἀνετωτέρα, διότι ἠδύνατο ἐλευθέρως νὰ ζωογονῆται ὑπὸ τῶν ἀκτίων τοῦ φωτοβόλου ἡλίου καὶ συνάξῃ τὰς ριπτομένους ἐξωθεν τῶν ἐδωδιμοπωλείων βεβλαμμένας ὀπώρας. Πλὴν, φεῦ! ὁ χρόνος παρέρχεται ταχέως· παρῆλθεν ἤδη τὸ θέρος, τὰ δὲ ψύχη τοῦ Ὀκτωβρίου ἤρχαντο.

Ἦσθάνομην ἐνδιαφέρον διὰ τὸ ταλαίπωρον τοῦτο πλάσμα, ἠγάπων τὸ ἠδὺ καὶ πεφοβισμένον αὐτοῦ βλέμμα, ἐθαύμαζον τὴν Ἰώβειον αὐτοῦ ὑπομονὴν καὶ προσεπάθουν νὰ τῷ παρέξω εὐεργεσίαν τινα ἀναλόγως τῶν μέσων μου.

Ἡμέραν τινα εὐρῶν ἐντὸς τοῦ ἱματιοφυλακείου μου ἐνδυμασίαν τινα τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ μου, τὴν ἔθεσα ὑπὸ μάλης, περι-

τετυλιγμένην ἐντὸς ἐφημερίδος, ὅπως μεταβῶ καὶ τὴν δῶσω εἰς τὸν μικρὸν μου κυφόν. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀφικόμην πλησίον του, ὁ Λιμουσὲν εὐρίσκετο ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ τῷ ἐνεχειρίσασα ἀμέσως τὸ δέμα, τόσον δὲ συνεκινήθη ὑπὸ τῆς ἐκ τῶν μυχῶν τῆς εὐγενοῦς καρδίας του ἀνελευθέρως εὐγνωμοσύνης, ὥστε ἠσθάνθη τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου διπλασιαζομένην· ἔκτοτε δὲ διηρχόμεν καθ' ἑκάστην ἐκείθεν, ὅπως τὸν βλέπω καὶ συνδιαλέγωμαι μετ' αὐτοῦ ἐπ' ὀλίγον, διότι ὁ Λιμουσὲν, ποιῶν νυχθημερόν σπονδὰς ἀκράτου ἐν τῷ οἰνοπωλείῳ, ἀπυσιάζεν ἐκ τοῦ ἐδωδιμοπωλείου του. Ἡμέραν τινὰ ὁμοίως, κληθεὶς ὑπὸ τῆς βερεως ἀσθενούσης μητρός μου, ἀνεχώρησα διὰ τὴν γενέθλιόν μου χώραν, ὁπόθεν μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν της ἠδυνήθη νὰ ἐπανεέλθω εἰς Παρισίους, τουτέστι μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Ἄμα τῇ ἀφίξει μου εἰς Παρισίους, μετέβην ὅπως εὖρω τὸν μικρὸν κυφόν. Πλὴν, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς μου, ὁπόταν, μεταβάς πρὸς ἐπίσκεψίν του, εὗρον τὸν ἐρυθρόρρινον Λιμουσὲν καθήμενον μόνον ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου καὶ φέροντα ἐπὶ τῶν ὤμων ἀναροτῆρα ἀχθοφόρου, διότι εἶχεν ἤδη παρέλθει ἡ ἐποχὴ τῶν καστάνων. Φρονηθεὶς μήπως εἶχε συμβῆ τῷ μικρῷ προστατευομένῳ δυστύχημα τι, ἠρώτησα τὸν Λιμουσὲν περὶ αὐτοῦ·

— Ἄ! σεῖς ἐδῶ, κύριε, σὰς ἀναγνωρίζω, νὰ ὁ Ἰάκωβος ἀνεχώρησεν.

— Πῶς ;...

— Ὅχι διὰ κακόν, ἀπ' ἐναντίας μίαν ἡμέραν δύω κυριαὶ ὑψηλῆς περιωπῆς ἐστάθησαν ἐξωθεν τοῦ καταστανοπωλείου μου· ἡ μία ἦτο νέκ, ἡ ἄλλη ἠλικιωμένη. Ἡ νεωτέρα, ἡ ὅποια ἦτο ὠραία ὡς ἀγγελος, εἶπεν εἰς τὴν ἄλλην :

— Πρακτῆρησον, μαμά, πόσον εἶναι συμπαθητικὴ ἡ φυσιογνωμία ἐκείνου τοῦ μικροῦ, ὅστις φαίνεται πολὺ λυπημένος.

— Διότι, ἔξυρετε, κύριε, ὁ πονηρὸς προσεποιεῖτο τὸν λυπημένον, διὰ νὰ κινήσῃ τὴν συμπάθειαν τῶν διαβατῶν. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ἴσα, ἴσα, τοῦ ἐτίναξα πολλὰκις τὸ τομάρι !

Αἱ δύο λοιπὸν ἐκεῖναι κυριαὶ ἤρχισαν νὰ τὸν ἐρωτοῦν διὰ τοὺς γονεῖς του, πόσον χρόνον ἦτο καὶ τόσα ἄλλα πράγματα. Τότε ὁ πονηρὸς ἤρχισε νὰ ποικίρῃται μετὰ μίαν φωνὴν παραπονετικὴν, πού συνεκίνησε τὴν ὠραίαν ἐκείνην κυρίαν, ἡ ὅποια ἀμέσως ἐπρότεινε εἰς τὴν μητέρα της νὰ τὸν προσλάβωσι πλησίον των. Κατ' ἀρχὰς αὕτη ἐδίστασεν, ἀλλὰ κατόπι βλέπουσα ὅτι ἡ κόρη ἐπέμενε, συγκατετέθη, ἀφοῦ προηγουμένως, ἐννοεῖται, μοὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν.

— Καὶ τὴν ἐδῶσατε; τὸν ἠρώτησα, ἐκπλαγείς, διότι ἐγνώριζα καλῶς πόσον ἦτο εἰς αὐτὸν χρήσιμος ὁ μικρὸς κυφός.

— Καὶ δικτὶ ὄχι! ἀπεκρίνετο, δυσανασχετῶν, ἀφοῦ δὲν ἦτο καλὸς διὰ τίποτε. Πρὸ τεσσάρων ἐτῶν τὸν εἶχα συμμαζεύσει ἀπὸ τοὺς δρόμους, διότι ἡ μάνα του εἶχεν ἀποθάνει σχεδὸν ἀπὸ τὴν πείναν. Ὡς

πρὸς τὸν πατέρα του, ἀγνοῶ ἂν ἔχη καὶ ποῦ εὐρίσκεται. Ἐκτὸς τούτου αἱ κυριαὶ μοὶ προσέφερον καὶ διακόσια φράγκα, τὰ ὅποια, ἐννοεῖται, αὐτὸς δὲν ἤξιζεν.

— Καὶ τώρα τί κάμνεις;

— Ἀπολύτως τίποτε, κύριε, παίζει μετὰ τὴν δεσποινίδα, ἡ ὅποια, μοὶ φαίνεται, ἐτοιμαζεῖ πανὶὰ διὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Εἶνε στηθικὴ. Ἄ! ἐν τὸν ἐβλέπατε μετὰ τὴν ὠραίαν του ἐνδυμασίαν, καθαρὸν, καθαρὸν!... ἐλησμόνησα δὲ νὰ σας εἶπω ὅτι τὸν μαθαίνουν καὶ γράμματα.

— Τὸν βλέπετε συχνά;

— Ἐχῶ τὴν ἀδειαν νὰ πηγαίνω καὶ νὰ τρώω ἐκεῖ ὅταν θέλω. Εἰξεύρετε, ἡ μητέρα της κόρης εἶνε πολὺ πλουσία. Ὅταν πηγαίνω εἰς τὸ σπῆτι ἀμέσως ἐκείνου ἔρχεται καὶ ρίπτεται εἰς τὴν ἀγκαλιὰ μου καὶ μετὰ φιλεῖ. Τοῦλάχιστον δὲν φαίνεται ἀχάριστος.

Μαθὼν ἀπὸ τὸν Λιμουσὲν τὴν διεύθυνσιν τῶν προστατῶν τοῦ μικροῦ κυφοῦ, μετέβην παρ' αὐταῖς, ὅπως τὸν συγκαρῶ ἐπὶ τῇ τῶσῃ του εὐδαιμονίᾳ. Ποτὲ δὲν εἶχον ἴδει πλάσμα φαιδρότερον αὐτοῦ· τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει ἐκ τῆς χαρᾶς, οἱ ἡδεῖς καὶ γλαυκοὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ ἐστρέφοντο ἐκ τῆς νεαρᾶς προστατῆρας του εἰς τὴν μητέρα της, μετ' ἐκφράσεως βαθείας εὐγνωμοσύνης· ἐν αὐτοῖς δὲ ἀπεικονίζετο ἡ λατρεία καὶ ἡ μέχρι θανάτου ἀφοσιώσις του διὰ τὴν νεαρὰν ἀσθενῆ.

Ἄνεχώρησα λίαν εὐχαριστημένος : Τέλος πάντων, διενουούμην, θὰ διέληθαι τὸ ἐπίλοιπον τοῦ βίου του ἐν εὐδαιμονίᾳ, θὰ ἔχη καὶ αὐτὸς τὴν θέσιν του ὑπὸ τὸν ἥλιον !!!

Πλὴν, φεῦ ! ἡμέραν τινὰ κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα, ἐκ τύχης διερχόμενος ἐξωθεν τοῦ καταστανοπωλείου τοῦ Λιμουσὲν, εἶδον αἰφνης τὸν μικρὸν Ἰάκωβον ἰστάμενον πλησίον τῆς πυρᾶς του. Κατ' ἀρχὰς ἐξέλαβον τοῦτο ὡς ὀπτικὴν ἀπάτην. Δυστυχῶς ὁμοίως ἦτο τελεία πραγματικότης, διότι μετ' ἀνεγνώρισε καὶ μετ' ἐλάτε διὰ τοῦ ὀνόματός μου Μόλις τὸν ἐπλησίασα οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐνεπλήθησαν δακρῶν :

— Ναί, κύριε, ἀπέθανε, δὲν εἰσηκούσθησαν αἱ πρὸς τὸν Θεὸν παρακλήσεις μου, δὲν ὠφέλησαν εἰς τίποτε αἱ τόσαι περιποιήσεις μου...

Οἱ ἰατροὶ, ἔλεγον, ὅτι ἦτο φθισικὴ καὶ ὅτι δὲν θὰ διήρχετο τὸ φθινόπωρον. Ἡ καλὴ της μαμά ἐκλαίει, ἐκλαίει ἀδιακόπως... καὶ ἐγὼ ἰκέτευον ὀλοκλήρως νύκτας τὸν Πανάγαθον Πλάστην νὰ μοὶ ἀφήσῃ τὴν δεσποινίδα μου... εἰς μάτην! Ἐφυγε διὰ παντός καὶ μετ' ἀρῆκε...

Κατὰ τὸν Αὐγουστὸν ἐπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης της διὰ νὰ μὴ ἐγερθῇ πλέον· ἔμεινον πάντοτε πλησίον της, τὸ ἤθελε. Ὁμιλοῦμεν, μετ' ἐνηγκαλιζέτο, τῆς ἀνεγνώσκον τόσας ὠραίας ἱστορίας ! Τὴν νύκτα κατεκλινόμην πλησίον της !... Δὲν ἐκοιμώμην !... Ἐσκεπτόμην τί ἠδύνατο νὰ τὴν ἰατρεύσῃ. Ὅταν ἔβηκε τῆς ἐδίδα τὸ φάρμακον !... Εὐχαριστῶ, μοὶ ἔλεγε σιγά

σιγά, καὶ μετὰ παρητήρει μετὰ τοὺς ὠραίους αὐτῆς ὀφθαλμούς. Τοῦτο μετὰ ἔκαμνε νὰ κλαίω. Εἶχα πόνον ἐντὸς τῆς καρδίας μου !... Τὸ ἤξευρον ὅτι θὰ ἀπέθνησκε, διότι ὅλοι τὸ ἔλεγον !... Ἐπιπτον ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου διὰ νὰ μὴ μετὰ βλέπῃ ὅτι ἐκλαίον !... Μίαν πρωΐαν, τὴν τελευταίαν τῆς ζωῆς της, ἠσπάσθη τὴν μητέρα της, τοὺς συγγενεῖς της !... ἐμεῖ !... τελευταῖον !... μοὶ εἶπεν, ὅτι μετὰ ἡγάπα πολὺ καὶ ὅτι ὑπῆρξα τόσον καλὸς δι' αὐτήν !... παρεκάλεσε τὴν μητέρα της νὰ με κρατήσῃ πάντοτε πλησίον της, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξέπνευσε !... Κατόπι, δὲν εἰξεύρω !... ἐνθυμοῦμαι μόνον, ὅτι τὴν ἐνέδυσαν ἐν ὠρατῶν λευκὸν φόρεμα !... Ὅλος ὁ κόσμος ἐκλαίει !... Ἄλλ' ἐγὼ δὲν ἀντείχον πλέον !... Τὴν μετέφεραν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὸ νεκροταφεῖον ! Κατόπιν ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν. Τὰ πάντα μοὶ ἐφάνησαν ἄγρια, μὰ τόσον ἄγρια, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ φύγω. Εἶπον εἰς τὴν μητέρα της, ὅτι θὰ μεταβῶ πλησίον τοῦ ἀρχαίου κυρίου μου. Προσεπάθησε νὰ με κρατήσῃ... ἀλλ' ἐγὼ ἔφυγα.

Ἐπὶ ἓνα μῆνα μετέβαινον κατὰ Κυριακὴν μετὰ τῆς μητρός τῆς δεσποινίδος μου εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Τώρα δὲν πηγαίνω πλέον, πάσχω πολὺ, ἄλλως τε θὰ ὑπάγω ἐντὸς ὀλίγου νὰ τὴν ἐπανεύρω, ἀφοῦ, λέγουν, ὅτι μετὰ θάνατον ἐπαναβλέπονται !... Τὸ ἐννοῶ καλῶς, θὰ ἀποθάνω !... Ὁ κύριός μου μετὰ κτυπᾷ πολὺ, καὶ αἰσθάνομαι ἐδῶ εἰς τὸ στομάχι κατὰ τι τὸ ὅποιον με καίει... ὅποια εὐτυχία !... θὰ ἐπανεύρω τὴν δεσποινίδα μου.

Καὶ ὁ μικρὸς Ἰάκωβος ἀναπετερούμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ταύτης, ἤγειρε πρὸς ἐμετὸ κατῖσχνον καὶ ὠχρὸν αὐτοῦ πρόσωπον καὶ μετ' ἠτένιζε μετὰ τοὺς κυανόχρους αὐτοῦ ὀφθαλμούς.

Δὲν ἐπεχείρησα ποσῶς νὰ τὸν παρηγορήσω. Ἡνόουν, ὅτι τὸ τραῦμά του ἦτο ἀνίατον, ἀφοῦ τὸ ὠραῖον ὄνειρόν του εἶχε καταρρεύσει ἐκ θεμελίων.

Ὁ ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς διὰ τὸν ἐγκαταλειμμένον λάμπας ἥλιος εἶχε κρυθῆ ἐντὸς μελανῶν νεφῶν· ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ Ἰακώβου ἐπόθει τὸν κυανόχρουν οὐρανὸν καὶ ἐζήτησε τὴν ἀποπτῶσαν εὐδαιμονίαν, τὴν ὅποιαν, καίτοι ἐπὶ μικρὸν ἀπήλαυσε, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ λησμονήσῃ.

Ἦθελε νὰ συνεχίσῃ τὸ ἡδὺ ὄνειρόν του καὶ ἐντὸς τοῦ ἀπείρου. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων. Ἰδοὺ δικτὶ ἐπόθει τὸν θάνατον, τουτέστι τὴν ἀπελευθέρωσιν, τὴν εὐτυχίαν !...

Ἦλθεν ἀρωγὸς ὁ κρυερὸς θάνατος, ἀνοίγων πρὸς τὸν δυστυχῆ μικρὸν τὰς πύλας τοῦ ἀπείρου !... Ἐκράτου τὴν σκελετώδη αὐτοῦ χεῖρα, καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο !... Ὡ! πόσον ἦτο βαθύς ὁ ἐκ τῶν μυχῶν τῆς καρδίας του ἐκφυγὼν στεναγμός ! Ὡ! πόσον ἦτο ἐπτοημένον ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας τὸ ὕστατον βλέμμα, ὅπερ μοὶ ἔρριπεν ἐκπνέων : Ἀπῆρχετο, τέλος, ὅπως ἐπανίδῃ τὴν δεσποινίδα του !...

Πάτριαι.

Λ. Π. ΚΑΝΒΛΟΠΟΥΛΟΣ.